

Adventes Vēstis

2008. gada jūnijs, #06 (148)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA: MŪSU
LAULĪBAI NAV
NĀKOTNES...

VAI SABATA
SVĒTĪŠANA IR
JŪDAISMS?

NOTIKUMS:
AKMENS
KAPS
CEĻMALĀ

JAUNIEŠIEM:
BAUMAS,
TENKAS
APRUNĀŠANA...

INTERVIJA:
INTA UN MĀRIS
JĀKOBSONI:
“ESAM LAIMĪGI
CILVĒKI!”

Vēstules	3
Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	7
Numura tēma	8
Intervija	12
Jauniešiem	14
Bībele saka	16
Liecība	18
Bērniem	20
Notikums	22
Citu konfesiju ziņas	23

Kopsim savu attiecību dārzus!

Jūnijs ir pirmais vasaras mēnesis ar īpašu, zaļu nokrāsu, ziedu bagātību, kā arī skolēnu brīvdienu un atvaļinājumu sākumu. Šajā laikā arvien vairāk vēlamies doties dabā, ekskursijās, ceļojumos, izbraukumos un piknikos, lai lietderīgi izmantotu Latvijā tik īso vasaru un saulaino laiku. Gribētos domāt, ka līdz ar došanos dabā vairāk plānojam pavadīt laiku kopā ar savām ģimenēm, apciemojot savus mīļos un darot daudz lietu kopā, ko citos gadalaikos mācību

un intensīva darba dēļ ne vienmēr izdodas paveikt.

“Adventes Vēstu” redakcija cer, ka šajā vasarā atlicināsiet laiku arī šī izdevuma lasīšanai. Daudz rakstām un diskutējam par attiecībām, to kvalitāti un uzlabošanas izdevībām. Piedāvājam interviju ar ģimeni no Saldus, Intu un Māri Jākobsoniem, kuri savā laulībā, ģimenē un kalpošanā draudzē atraduši dzīves laimi un piepildījumu. Plaši diskutēta tēma tieši par attiecībām ģimenē, laulības šķiršanu, nesaskaņu iemesliem un iespējām tās savlaicīgi ieraudzīt un nebaidīties meklēt palīdzību. Tāpat kā rūpīgi kopjam savus dārzus un mazdārziņus, puķu dobes un mauriņus, arī mūsu savstarpējām attiecībām vajadzīga saules gaisma, dzidrs ūdens, laba kopšana un augsnes uzlabošana.

Lai laiks ģimenei šajā vasarā ir jūsu prioritāte! No sirds ceru, ka kopā ar rudens ražu varēsim atskatīties uz svētīgi pavadītām dienām, piepildītām emocionālajām un mīlestības tvertnēm, lai mūsu bērni un jaunieši augtu mājās un draudzēs, kur valda mīlestība un drošība.

*Mīlestībā Jūsu
Valda Reķe*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Valda REĶE

Zīmējumu autors:
Imants LIEPIŅŠ

Vāka foto:
iStockphoto

Izdevējs:
Izdevniecība PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt. Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa tālruni 67240130.

Mana draudze

Arī man ir bijis savs īstas, patiesās draudzes meklējumu laiks, taču tagad varu teikt, ka esmu to atradusi. Šī Septītās dienas adventistu draudze ir manējā. Domāju arī, ka tādas draudzes, kura atbilstu visām grēcīgā cilvēka prasībām, nemaz nav. Viss atkarīgs no katra draudzes locekļa, no tā, kā viņš prot uzņemt pateikto, piedot. Mūsu draudze atšķiras ar sabata ievērošanu, Dieva veselības principu un Elenas Vaitas kristīgās sātības mācības ievērošanu. Tieši pateicoties šiem veselības principiem, Dievs mani dziedināja no ļoti daudzām kaitēm. Nevienā citā draudzē es to neuzzināju. Man patīk šeit Bībeles studijas, kuras sniegtas ar īpašas apcerējumu grāmatīņas palīdzību. Tikai adventistu draudzē es varēju iepazīties ar tādu brīnišķu grāmatu kā *Laikmetu ilgas*, kur Elena Vaita stāsta par Jēzus Kristus dzīvi. Izlasot šo grāmatu, es Jēzu iepazīnu un iemīlēju vēl vairāk.

Vai mums nav nekādu domstarpību vai pārpratumu? Protams, ka ir, ir arī attiecību sarežģījumi, bet sarunu ceļā, piedošanas ceļā to visu var atrisināt. Dievs dod spēku kā piedot, tā arī piedošanu lūgt. Piedosim, mīlēsim cits citu un – izrunāsim daudzas lietas, dosim no sevis to, ko varam un spējam. Nevar būt tā, ka es tikai gaidu, lai pie manis nāk, mani saprot, bet pats nevienu neuzklausu. Draudzes locekļi ir atšķirīgi, katru savu uzskatu jāmācās paust. Pareizākais ir katram sākt ar sevi.

Ļoti nopietns un sāpīgs jautājums ir arī kāda draudzes locekļa atskaitīšana. Taču mēs to darām tikai tad, ja kāds ļoti ilgi nenāk uz dievkalpojumiem, neatbild uz mūsu aicinājumiem un nevēlas, lai viņu apciemotu. Ir arī bijis tā, ka kāds draudzes loceklis aiziet uz dzīvi citur, un līdz ar to mums pārtrūkst sakari. Visvairāk mēs priecātos, ka šie cilvēki atbrauktu pie mums, izrunātos, tad ņemot vērā viņu vēlēšanos, mēs viņus atkal uzņemtu savā draudzē. Tā mēs gaidām Māri un Viņu.

*Indra Jansone,
Septītās dienas adventistu
Ezeres draudze*

Gribu par „bīstamo zonu”!

Būtu labi, ja „Adventes Vēstīs” kāds zinošs cilvēks uzrakstītu praktiski lietojamus padomus par „bīstamo zonu” tieši mums kā adventistiem. „Atvasē” bija ļoti labs raksts par televīzijas bīstamību, ļoti izsmēlošs, pārlicinošs un konkrēts.

Ir arī citi temati, ar kuriem varam dalīties ar tiem, kas nezina. Piemēram, par okultismu, par horoskopiem, par datora ietekmi, bet paskaidrošanai man nav materiālu. Piemēram, slims draugs grib doties pie Elejas Veronikas. Viņa tepat, Lielvārdē, intensīvi „strādā”. Varu pateikt tikai savas domas. Taču tas nepārlicina.

Pie viena, paldies par jauno „AV”. Man derīgi un patīkami, ka ir informācija par jaunākajām grāmatām. Ko vēl gribētos izlasīt? Atkal par praktiskām lietām. Piemēram – par grēku. Ja jau mums liek visu saukt īstajos vārdos, tad, lūdzu, darīsim tā. Var jau nocitēt Rakstus par šo tēmu, bet man radušies ļoti konkrēti jautājumi. Pamazām meklējot jau šo to arī noskaidroju, bet vai tad no 4000 cilvēkiem es vienīgā esmu „nezinīte” un visiem citiem par „bīstamo zonu”, viss ir skaidrs?

*Mīlestībā un ar cieņu,
Astrīda*

Krusta ceļš

Krusta gājieni, šķiet, ka pauž pašu kristietības būtību – Kristus krusta nešanu un kristiešu vienotību. Tomēr tas ir cits evaņģēlijs, jo simbolizē cilvēka glābšanos caur saviem nopelniem.

Kristus krusta nešana nozīmē sekošanu Viņam un Viņa mācībai šajā pasaulē. Tas nozīmē pakļaut sevi nicinājumam, kas pavadīja Kristu ceļā uz Golgotu. Mēs vēlamies būt gudri, lai mūs neapsaukā par „sektu”, un iet krusta ceļā kopā ar citiem. Tā vietā, lai būtu par Kristus vārdu apliecinātājiem, mēs kaunamies no Kristus vārdiem un tos noklusējam, atbalstot lielo baznīcu teoloģiju.

A. Pešelis

Ziņas īsumā

Saldū katru otrdienu pl. 18:00 pilsētas sociālajā mājā notiek seminārs, kura galvenais temats ir veselīgs dzīvesveids. To organizēja un vada paši vietējās adventistu draudzes locekļi. Pārrunāt garīgus un Bībeles jautājumus tiek aicināts mācītājs Genārijs Roderts.

Katru sestdienu pl. 18:00 iespēja klausīties un skatīties attēlus seminārā ar nosaukumu "Baznīcas izcelsme, attīstība un nākotnes perspektīvas" vispirms bija Auces, bet tagad arī Dobeles draudzes locekļiem un interesentiem. Tā pamatā tiek izmantoti materiāli no E.G. Vaitas grāmatas "Lielā cīņa". Semināru vada mācītājs Andris Pešelis.

Auces un Dobeles draudzē dievkalpojumu laikā (pl. 10.00-12.30) tiek apskatītas prezentācijas ar attēliem par tēmu "Patērētāju reliģija". Pirmā sērija bija ar nosaukumu "Patērētāja pieeja kristietībai". Pēc tam "Popkultūras fenomens un kristietība". 21. (Aucē) un 28. jūnijā (Dobelē) paredzēta trešā sērija "Cilvēks, kas smejas jeb reliģija kā izklaide". 5. (Aucē) un 12. jūlijā (Dobelē) būs piemiņas mielasts. Uzrunas tēma būs "Garīgais nogurums un tā iemesli". Bet 19. (Aucē) un 26. jūlijā (Dobelē) prezentācija par tēmu "Tibetas vilinājums".

Jelgavā Luterāņu dievnamā 23. aprīlī, Rīgā Metodistu baznīcā 26. aprīlī un Kuldīgā Baptistu dievnamā 18. maijā Latvijas Bībeles biedrība (LBB) rīkoja konferenci, kurā piedalījās LBB ģenerālsēdētājs Valdis Tēraudkalns, LBB valdes priekšsēdētājs Ojārs Incenbergs, tulkošanas komitejas koordinators Juris Calītis (Rīgā) un Laila Čakare (tulks, ebreju valodas eksperte). Konferenci tika organizētas, lai atbildētu uz interesentu jautājumiem par Jaunās Derības tulkojumu un Bībeles tulkojumu vispār.

Ogres draudzes mājā notiek remonts jau kopš 2007. gada. Ogrēnieši raksta, ka tagad esot gaišākas telpas, arī no ārpuses nams ir sakoptāks, skaistāks. Par līdzekļiem pienākas pateicība Debesu Tēvam, un par darbu mācītājam Oliveram Siliņam un viņa celtnieku komandai.

Sagatavoja Tatjana Tomsone

Veselības izstāde Liepājā

Sakarā ar Liepājas Domes Sabiedrības veselības daļas organizēto ikgadējo Veselības nedēļu „Par veselīgu Liepāju”, Kuldīgas, Saldus un Ezeres draudzes locekļi piedalījās šajā pasākumā ar „Veselības” izstādi, kura norisinājās Latviešu biedrības namā 21. maijā, Karostā, jauniešu centra K@2 telpās 22. maijā un T/C Ostmala 25. maijā.

Šajās izstādēs cilvēkiem tika dota iespēja iepazīties ar veselīga dzīvesveida pamatprincipiem un noteikt savu veselības stāvokli ar dažādiem mērījumiem: izmērīt asinsspiedienu, cukura un holesterīna līmeni asinīs, kā arī noteikt plaušu tilpumu, „veselības” vecumu un tauku procentu organismā, saņemt antistresa masāžu un izdales materiālus par vienkāršiem dabas likumiem, kurus ievērojot savā dzīvē, cilvēks var uzlabot un saglabāt savu veselību.

Apmeklētāji bija apmierināti un ieinteresēti, apgalvoja, kā šādi pasākumi ir nepieciešami, lai pievērstu uzmanību savam veselības stāvoklim un izmainītu savu attieksmi. Telpu īpašnieki bija iepriecināti un izteica vēlēšanos, ka šādu pasākumu varētu atkārtoti noorganizēt rudens beigās, kad apmeklētība varētu būt lielāka. Kopumā šos pasākumus apmeklēja apmēram 160 cilvēku.

Sākot ar 29. maiju ceturtdienās Sarkanā Krusta telpās tiek organizēts lekciju cikls par „Veselīga dzīvesveida” pamatprincipiem. Lekcijās sīkāk tiek izklāstīts par katru dabas likumu, kā šo likumu ievērošana ietekmē cilvēka dzīvi un veselību.

Rigonda Vecvagare

Ciemakukulis

Ja aprīļa sākumā pajautātu mūsu draudzes bērniem, kas notiks maijā, atbilde ir zināma - dziedāsim Ģimenes dienā. Tā teiktu ikvienā draudzē, bet šī svētku reize bija īpaša. Cimos atbrauca Rīgas 5. draudzes ansamblis „Cerība” un bērni ar teatralizētu uzvedumu. Kad šis ansamblis pie mums viesojās pirmo reizi, starp dziedošajiem jauniešiem bija daudz bērnu. Prieks bija šos bērnus atpazīt šodien dziedošajos ansamblī dalībniekos. Īpašu interesi piesaistīja bērni dzīvnieku maskās. Dievkalpojuma nobeigumā mēs tikām iepazīstināti ar dakteri Aikāsāp – Ingrīdu Markusu un viņas mazajiem pacientiem. Tad bija ko dzirdēt – kādas tik slimības latīniski netika nosauktas un kādas zāles ieteiktas! Saticība, uzmanība, čaklums, pat Bībele tika pasniegta. Bijām ļoti priecīgi par jaukajiem priekšnesumiem, un daudz atzinīgu vārdu dzirdēja mazie aktieri un viņu režisore. Uzdevu dažus jautājumus Lienei Birziņai, Sandrai Pienei un Arnim Irbem.

Kā jums patika bērnu parādītais uzvedums?

Arnis: “Grandiozs! Vizuāli vienkārši, saprotami, uzrunājoši. Malacis režisorīte!”
Liene: “Pamācošais saturs, tērpi, bērni bija ļoti sagatavojušies. Režisores vienkāršā, draudzīgā attieksme. Ir ļoti redzēt, ko dara citi.”

Vai jums ir ko aizvest citiem kā ciemkukuli?

Arnis: “Noteikti, mums ir skanīgs ansamblis, ļoti spējīgi bērni – instrumentālisti, esam gatavojuši lekcijas par veselīgu dzīvesveidu un uzturu.”

Sandra: “Varam aizvest oriģinālas tematiskas programmas, demonstrējamas ar projektoru, veidojas tematu arhīvs.”

Daina Sproģe

■ Veselība un misija

26. aprīlis Rīgas 4. draudzes locekļiem bija priecīga diena. Mēs mācījāmies, cik svarīgi ievērot 8 pamatprincipus mūsu garīgas un fiziskās veselības stiprināšanā un kā ar to varam kalpot saviem tuvākajiem. Mēs sapratām, cik tas ir svarīgs ierocis evaņģēlija vēsts pasludināšanas darbā. Pat mācot citiem pagatavot garšīgu un veselīgu uzturu, mēs varam iesaistīties šai misijas darbā. Par to mēs pārliecinājāmies, nogaršojot Rīgas, Valmieras un Talsu draudzes māsu sarūpētos garšīgos ēdienus. Daudz kas interesants šai dienā notika mūs draudzē. Tie, kas tajā piedalījās, saprata, ka ir kaut kas jāmaina mūsu ieradumos.

M. Ozoliņa, A. Saulkalne

■ Koncerts – dāvana

Jau vairākus gadus maijā aicinām mūsu Harmonijas ielas bērnus un viņu māmiņas ciemos uz draudzi. Pastāvīgi viesi ir bērni no četrām ģimenēm. Ciemiņiem tiek veltīti Ģimenes dienas priekšnesumi. Mūsu bērni Rigondas vadībā sagatavoja dziesmas, Daumants spēlēja klavieres, un Madara – vijoli. Bērni, kuri bija atnākuši uz Lieldienu pasākumu saņēma taloniņus, kurus bija jāsaņem līdz šim – maija pasākumam. Taloniņa uzrādītājam bija apsolīta dāvana. Liels bija mūsu pārsteigums, ka taloniņus bija saglabājuši visi bērni. Kādēļ bija jāgaida, lai saņemtu dāvanu? Pastāstījām bērniem par Jēzus apsolījumu aizejot, ka Viņš sagatavos Saviem draugiem vietu Debesīs. Jēzus atgriezīsies, un tad tie, kas būs viņu uzticīgi gaidījuši, būs vienmēr kopā ar Viņu. Bērni bija pacietīgi glabājuši taloniņus un saņēma dāvanā grāmatu par mūsu Cerību – Jēzu. Sekoja rotaļas un gards cienasts.

Daina Sproģe Tukuma draudzē

■ Kopā divas draudzes

Lai ceļš uz Debesu mājām būtu gaišs un redzams, 7. jūnijā notika Rīgas 1. un 4. draudzes apvienotais sadraudzības dievkalpojums. Mēs varējām dzirdēt mūzikas skaņas abu draudžu dziedātāju izpildījumā un Dieva vārdu, ko bija atvedis br. M. Dreilings no Adventistu draudzes Vācijā. Dievkalpojumā izskanēja doma, ka šāda veida kopīgu latviešu un krievu draudzes pasākumu vajadzētu ieviest par ikgadēju tradīciju. Pēc dievkalpojuma sekoja sadraudzības brīži.

Ainārs Līcītis

■ Veselīgas dzīvošanas meklējumos sanatorijā

Aprīļa sākumā mums, 3 Bauskas draudzes māsām, ar Dieva žēlastību bija iespēja atpūsties, ārstēties un iegūt daudz informācijas par veselīgu dzīves veidu Ukrainā, sanatorijā – „Mūsmājas”, netālu no Vinnicas, Ukrainas centrālajā daļā. Atmosfēra un īpašais gars, kas valda šajā sanatorijā, ir vārdos neizsakāms, to jāizjūt katram pašam.

Sanatorija ir privāta iestāde, kurā visi darbinieki ir mūsu brāļi un māsas Kristū, un ārstniecība notiek dziļā saistībā ar Bībeles pamatprincipiem, E. Vaitas norādījumiem un pēdējiem zinātnes atklājumiem. Dienas režīms ir ļoti saspringts. No rīta pl. 6:00 jāceļas, seko svētbridis, pēc tam brokastis. Pēc katras ēdienreizes seko pastaigas gar ļoti skaistajiem Južņij Bugas upes krastiem vai meža takām, kas nebūt nav parka celiņi, bet lauku takas, kur vietumis jāpārvar arī kāds dabisks šķērslis, kas prasa pat zināmu piepūli. Atgriežoties sanatorijas istabā, sekoja nevis dīka atpūta, bet 2 lekcijas, 2 vingrošanas – parastā un īpašā mugurkaulam, procedūras, prakse kulinārajā klasē, kur apguvām pareizas ēšanas principus, arī receptes veselīgiem un garšīgiem ēdieniem, kurus varējām baudīt katrā ēdienreizē.

Veselības nostiprināšanā tiek pielietoti dabas „ārsti” – ūdens, zāļu tējas, masāža un karsti, mitri apliekamie (priparki), kas uzlabo asinsriti. Par visu, ko baudījām ēšanā, ārstēšanā, mēs tikām informēti lekcijās, kur ļoti profesionāli viss tika izskaidrots. Rezultātā mums uzlabojās veselība un pašsajūta.

Tagad mēs savās dzīvēs pielietojam tās rekomendācijas, kuras mums, prom braucot, ieteica. Un tas ir tik vienkārši – dzert zāļu tējas, lietot veģetāru uzturu, dzert ūdeni, vingrot, pastaigāties svaigā gaisā un, galvenais, uzticēties Dievam vienmēr un visur. Viss jau it kā dzirdēts, tomēr guvām pārliecību, ka tikai tā, var saglabāt labu pašsajūtu. Jāpapūlas jau gan. Piemēram, brokastīs vajadzīgo enerģijas devu dos pupu (pupiņu) vai lēcu pastēte, bet tās sagatavošana ar labu, ķīmiski neattīrītu olīveļļu un garšvielām prasa saimnieces darbu. Ja iespējams un ir veselības problēmas, novēlu aizbraukt.

Arta Zaikina Bauskas draudzē

■ Svētki bērniem

Varu droši teikt, ka 17.maija dievkalpojums Alūksnes draudzē piederēja bērniem. Bija ieradušies tik daudz svinīgi saposušos bērnu.

Dievkalpojumu ar lūgšanu uzsāka Anete no Ceļa Meklētāju kluba. Lielākie jaunieši no kluba „Dieva Pēdās” un direktore Marita Zelča

visiem klātesošiem atgādināja Ceļa Meklētāju kluba darbības nozīmi un paskaidroja Ceļa Meklētāju solījuma un likumu apņemšanos katram iesaistītajam.

Jaunos kluba kandidātus uzrunāja mācītājs Almants Liepiņš, atklājot gudrā Salamana domas, ka šodien ir jauniešu, pusaudžu un bērnu darbošanās īstais laiks, īstais brīdis veikt to, kas pienākas katram cilvēkam – būties Dievu un turēt Viņa baušļus. Marita Zelča iededza lielo balto sveci, no kuras savukārt savas mazās svečītes aizdedza bērni. Uz jauno kluba biedru vēlēšanos dzīvot atbilstoši Ceļa Meklētāju kluba standartiem mācītājs atbildēja, apsienot bērniem dzeltenus kaklautus, bet kluba direktore Marita pasniedza kluba biedra apliecības.

Par Piedzīvojumu Meklētāju kluba darbību un nozīmi draudzes bērnu un ģimeņu kalpošanā pastāstīja kluba vadītāja Evita Zeile. Draudzes lielākā vērtība ir bērni, un piedzīvojumi piesaista bērnus sākumskolas vecumā. Arī Piedzīvojumu Meklētāju klubam ir savi solījumi un likumi: censties būt paklausīgam, šķīstam, patiesam, laipnam, pieklājīgam, uzmanīgam, izpalīdzīgam, dzīvespriecīgam, apdomīgam un godbijīgam. Mācītājs Almants Liepiņš bērniem apsēja zilus kaklautiņus, un jaunie kluba dalībnieki nodziedāja dziesmu par Pasaules gaišumu.

Izskanā jauniešu ansamblis izteica slavu un godu Debesu Tēvam dziesmā „Mans Dievs ir varens Dievs”. Tapa kopējie foto un kluba svētku mielasts blakus telpā.

Anna Jaunzeme Alūksnē

Sludinājumi

Ģitārasmīļiem

Visi, kuriem patīk spēlēt ģitāru! Visi, kuriem patīk klausīties daudz ģitāristus! Laipni aicinām jūs uz Durbes pili Tukumā, 20. jūlijā pl. 14:00.

Dalībniekus lūdzam pieteikties pa tālruni 26149630 Dainai vai 25991861 Sandrai.

Meklē fotogrāfiju

Tiek meklēti Jēkabpils, Kuldīgas, Limbažu, Sabiles un Skrīveru draudzes fotoattēli (vai to kopijas), kas vecāki par 1950. gadu. Zvanīt: 26479827, Andrim.

Lekcijas par Bībeles arheoloģiju

No 27. jūnija līdz 1. jūlijam Rīgā, Baznīcas ielā 12a, pl. 18:00, piecus vakarus pēc kārtas notiks daudzu grāmatu autora Alekseja Oparina (Ukraina) prezentācijas par Bībeles arheoloģijas un vēstures tēmām. To pašu varēs redzēt un dzirdēt arī Daugavpilī no 3. līdz 6. jūlijam.

Atmiņas no Jelgavas

Esmu kristīta 1954. gadā 17 gadu vecumā Jelgavas draudzē, sludinātāja P.Pokuļa laikā, kad tūlīt viņa vietā nāca J. Oltiņš. Nākošā sabatā J. Oltiņš bija Jelgavas draudzē ar pirmo svētrunu, pērkondimdošā balsi sludināja Jer. 22:29 „Ak, zeme, zeme, zeme! Uzklauti tā Kunga vārdul!”

Toreiz mums bija arī pieklājīgs koris, un Jelgavas draudze bija pirmā no Latvijas draudzēm, kas sāka organizēt Dziesmu svētkus, kuri tika labi apmeklēti. Diriģents bija G. Kairis.

Daudzi mēs dzīvojām kolhozos. Satiksmē slikti un gandrīz vai nekāda, un toreiz sestdiena nebija oficiālā brīvdiena. Sabata ievērošana bieži saistījās ar lielākām vai mazākām nepatīkšanām, bet Kunga roka nebija īsa palīdzēt. Sabata rītos bijām dievnāmā savās vietās. Pēc dievkalpojuma sludinātājs paspēja ar visiem sasveicināties. Dažkārt pēcpusdienās, veci un jauni, braucām pie dabas. Bija reizes, kad nedēļas laikā J. Oltiņš atbrauca ar riteni uz laukiem sienu pļaut ar izkapti mūsmājās.

Piektdienās mazgājām un pletējām baltās blūzes ar ogļu pletīzeri, kas nebija tik vienkārši. Sabata rītos agri devāmies uz Jelgavu, dažkārt pat basām kājām, ar korpēm pie rokas.

Tāda ir „nesenā” pagātne jaunībā. Varu teikt, ka „līdz šejieni tas Kungs ir palīdzējis”.

Ž. Sokolovska

Šis bija pasākums “Laimīgā māja”, bet iepriekš bija pasākumi “Vislielākā dāvana”, “Mīlestības zemi meklējot”, “Gudrinieku saiets” un “Visgardākais auglis”. Šoreiz siltā laika dēļ bērnu bija mazāk, jo daudzi izvēlējās būt zaļumos, bet, neskatoties uz to, visi bija apmierināti un izteica vēlēšanos atkal tikties rudenī.

Gribu izmantot izdevību un lielu paldies pateikt Sanitai Pavārei no Rīgas 1.draudzes, kura labprātīgi iesaistās šajā projektā un ir cilvēks, kurš izprot bērnu vajadzības, kuri nav draudzes locekļu bērni. Lūdziet par mums, lai Dievs tālāk svētī šo uzsākto darbu un dāvā gudrību, lai labāk spējam saprast šos bērnus un viņu vecāku vajadzības, kuri neapmeklē dievkalpojumus!

*Pasākuma organizatore un vadītāja
Mārīte Lipska*

Vai nav laiks rīkoties?

„Man nav nekādas vēlēšanās to darīt! Es labāk uzreiz pēc dievkalpojuma iešu mājās!” Tā es domāju vēl nesen. Man negribējās pildīt visvieglākos darbus baznīcā, kaut gan tajā pašā laikā es uzskatīju, ka mani nenovērtē, ka citi pat nevar iedomāties, cik daudz es varu, kāds, beigu beigās, man ir potenciāls! Kāpēc tā?

Mēs esam pieraduši, ka visu mūsu vietā izdarīs tie, kam tik tiešām gribas, kuri prot un kuriem ir idejas un pieredze... Bet pēkšņi es sapratu, ka Dievs mūsu labā ir izdarījis tik daudz, ka mēs pat aptvert to nevaram, bet mums žēl izdarīt Viņam kaut mazliet, tikai to, kas ir mums pa spēkam, lai parādītu, cik ļoti mīlam Viņu un cik ļoti pateicamies par to, ko Viņš ir izdarījis.

Kādu dienu es internetā saņēmu piedāvājumu, vienu no labākajiem un interesantākajiem piedāvājumiem pēdējā laikā. Sagatavot programmu, ko mēs varētu prezentēt sestdienas vakarā. Mums, krievu draudzē, tādi vakari notiek regulāri, pārsvarā vakaros pulcējas jaunieši un rīko neoficiālas tikšanās, lai tuvāk iepazītos, padomātu par Dievu un Dieva vārdiem, padziedātu un vienkārši pabūtu kopā. Es piekritu palīdzēt sagatavot un piedalīties programmā, jo sajutu, ka ir īstais laiks sākt kaut ko darīt.

Mēs veselu mēnesi gatavojāmies, tikāmies, apspriedām, filmējām, domājām par plānu un par to, ko varētu izdarīt neparastu un interesantu. Turklāt mēs forši pavadījām laiku kopā. Beigu beigās 19. aprīlī mēs aicinājām visus, kas varēja un vēlējās atnākt, piedalīties mūsu rīkotajā vakarā. Varu pateikt vienu – mums patika un mēs turpināsim!

Mēnesi, ko pavadījām, gatavojot vakaru, mēs patiešām sadraudzējāmies, mūs apvienoja darbs Dievam un Dievs...

Kopš mūsu vakara 19. aprīlī ir pagājis krietns laiciņš, bet joprojām katru sestdienas vakaru jaunieši rīko kopīgus pasākumus

Ja runājam par mūsu draudzi, vispār sestdienas vakari kļuvuši interesantāki un „jaunāki”. Kāpēc „jaunāki”? Jaunieši izdomā interesantus vakarus, organizē pastaigas, pat „Muzeja nakts” mēs kopā staigājām pa muzejiem. Esam jauni ne tikai vecuma ziņā, bet jauni tāpēc, ka nekad agrāk tādu darbu baznīcā citi nav darījuši. Mēs esam kļuvuši draudzīgāki, paldies par to Dievam! Man ir sajūta, ka mēs esam pamodušies, esam sākuši jaunu posmu draudzes dzīvē.

Ļoti vēlamies jūs redzēt sestdienas vakaros pl.18:00 krievu draudzē, Baznīcas ielā 12a, lai kopīgi pavadītu laiku, iepazītu citu citu, dalītos ar iespaidiem un būtu Dieva klātbūtnē. Ir laiks apvienoties!

Anna Daņilova

Cietušie zemestrīcē

Postošajā 7,9 balles stiprajā zemestrīcē, kas maijā notika Ķīnā, cietuši un bojā gājuši arī kristieši.

Ir zināms, ka sagrautas vairākas Septītās dienas adventistu baznīcas, vairāki cilvēki gājuši bojā un vairāki ievainoti. Kā ziņo Ķīnas ūnijas misijas Draudžu kalpošanas nodaļas direktors Deivids Endžī, sagrauti ir astoņi adventistu dievnamu. Precīzs bojā gājušo un ievainoto skaits nav zināms. Protams, daudzi palikuši bez mājvietām. Kā jau ziņojuši citi masu mediji, kopumā dzīvību zemestrīcē zaudējuši vairāki desmiti tūkstoši cilvēku.

Tie, kam ir iespēja, ziedo saviem brāļiem un māsām, kā arī citiem cietušajiem, lai palīdzētu sagādāt ēdamo un ūdeni. Sākotnēji visi ceļi uz izpostīto reģionu bija slēgti, tādēļ brīvprātīgajiem bija grūti iesaistīties palīdzības darbos.

Ķīnas varas iestādes paziņojušas, ka apmēram 80 procenti ēku ir sabrukušas Beihuanas provincē, kur dzīvo 7210 adventisti. Kopumā Ķīnā ir mazliet vairāk nekā 350 tūkstoši adventistu un tūkstoši draudzes.

Irākā kristieši ir kā puķes

Irākas prezidents Džalāls Talabani bija uzaicinājis Septītās dienas adventistus un citu kristīgo konfesiju pārstāvjus uz oficiālām pusdienām savā rezidencē, lai apstiprinātu, ka novērtē kristiešu unikālo lomu Irākas vēstures un kultūras mantojumā.

Adventistu Baznīcu pasākumā pārstāvēja Bagdādes adventistu draudzes mācītājs Fozi Bendžamins.

Pēc pusdienām uzrunājot dažādo draudžu vadītājus, prezidents Talabani atzina, ka kristieši ir vieni no Irākas senajiem pamatiedzīvotājiem. Viņš aicināja viņus nepamest Irāku grūtās situācijas dēļ, kādā šobrīd tā nonākusi. Runas nobeigumā viņš paziņoja: „Irāka ir liels dārzs, un kristieši ir kā puķes šajā dārzā. Ja mēs tās pazaudēsim, mēs pazaudēsim skaistu krāsu un saldu smaržu.”

Kristīgie vadītāji izteica savas aktuālākās vajadzības un grūtības. Prezidents apsoltāja tās izvērtēt un palīdzēt, cik vien iespējams.

Šobrīd Irākā palicis 171 adventists, kuri pielūdz 3 draudzēs.

Atvērtas durvis bēgļiem

Adventistu baznīcas Dienvidāfrikā atver savas durvis, lai tajos izveidotu bēgļu centrus, tajā pašā laikā aicinot apturēt ksenofobiskos uzbrukumus cilvēkiem.

Pēdējo nedēļu laikā jau vairāki desmiti cilvēki nogalināti un tūkstošiem padzīti no savām mājām pēc tam, kad valstī sākās uzbrukumi citu valstu imigrantiem. Baznīcas vadītāji uzsver, ka uzbrukumus valstī veic „mazas, neorganizētas kriminālas grupas”.

Šobrīd nav īsti zināms, kāpēc un kas uzbrūk. Pēdējo dažu gadu laikā

Dienvidāfrika ir uzņēmusi miljoniem imigrantu, kas meklē patvērumu šajā valstī no citām Āfrikas valstīm. Bēgļi ir gan legāli, gan nelegāli. Adventistu vadītāji domā, ka vietējie cilvēki sāk baidīties par savām darbavietām, tāpēc mēģina padzīt imigrantus no valsts.

„Adventistu Baznīca cieši aicina dziļākai sapratnei un lielākai cieņai pret cilvēktiesībām un ne-diskrimināciju. Tā aicina saprast cilvēku brēcošās vajadzības un strādāt, lai nacionālās, etniskās un reliģiskās sabiedrības varētu tik samierinātas,” teikts Adventistu Baznīcas izplatītā paziņojumā.

Jau vairāk nekā 30 adventistu baznīcas sadarbojas ar valsts iestādēm, lai palīdzētu bēgļiem. Vairums viņu ir no kaimiņu Zimbabves, kur situācija ir īpaši grūta.

Adventisti nolēma atvērt savas baznīcas pēc kāda sabata dievkalpojuma, kurš pārtrūka pēc tam, kad svētrunas vidū dievnāmā, kurā bija apmēram 120 dievlūdēju, ienāca pēkšņi 70 cilvēku. Atklājās, ka gandrīz visi viņi ir adventistu bēgļi no Zimbabves. Tagad viņiem ir silta vieta, kur palikt. Draudzes ar ADRA's palīdzību cer izmitināt bēgļus, kamēr situācija nomierināsies.

7. jūnijā adventistu jauniešu grupa devās gājienā netālu no galvaspilsētas Keiptaunas, lai protestētu pret ksenofobijas izpausmēm valstī.

Izraksts no Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības 2008. gada 8. maija sēdes protokola Nr. 5, 17. punkta.

Sakarā ar Savienības kārtējo kongresu 2008. gada 28. – 30. augustā un saskaņā ar Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības statūtu 4.7.a) punktu pieņemts lēmums visās Latvijas adventistu draudzēs ievēlēt delegātus Savienības kongresam un delegātu sarakstu iesniegt Savienības Padomei līdz 2008. gada 25. jūnijam.

Statūti 4.7.

a) Savienības kārtējo kongresu delegāti ar tiesībām izteikt savu viedokli un piedalīties balsošanā ir visu Savienības draudžu pilnvarotie delegāti. Katrai draudzei ir tiesības uz draudžu Savienības kongresu izvirzīt un pilnvarot vienu delegātu, un vēl papildus vienu delegātu no katriem simt piecdesmit (150) draudzes locekļiem vai no šīs draudzes locekļu skaita lielākās daļas.

Delegātu skaits no draudzēm:

Pa 1 delegātam no Aizkraukles, Aizputes, Alūksnes, Auces, Cēsu Sadraudzības, Daugavpils, Dobeles, Ezeres, Ērgļu, Gulbenes, Jēkabpils, Kandavas, Kārsavas, Krāslavas, Kuldīgas, Limbažu, Līvānu, Ludzas, Mazsalacas, Ogres, Olaines, Priekules, Rēzeknes, Rīgas 3., Rīgas 7., Rīgas 8., Rīgas 10., Rīgas Korintas, Rūjienas, Salacas, Salaspils, Siguldas, Smiltenes, Strenču un Valkas.

Pa 2 delegātiem no Bauskas, Cēsu, Jelgavas, Liepājas, Madonas, Rīgas 2., Rīgas 4., Rīgas 6., Saldus, Savienības draudzes, Slokas, Talsu, Tukuma un Ventspils draudzes.

Pa 3 delegātiem no Rīgas 5. un Valmieras draudzes.

Pa 5 delegātiem no Rīgas 1. draudzes.

Valda Reke,
Latvijas adventistu draudžu savienības
Ģimenes kalpošanas
nodaļas vadītāja

Mūsu laulībai nav nākotnes jeb adventisti arī raud

Laulības problēmās cilvēki parasti meklē palīdzību, kad viss jau ir par vēlu, kad jau iesniegta laulības šķiršana, kad vairs nevar izturēt otra valdonību, kad šķiet, ka viss ir apnicis. Ļoti daudz šādu sarunu sākas ar bezcerības vārdiem: „Mums kopā vairs nav nākotnes...”; „Līdz šim dzīvojām bērnu dēļ...”; „Man ir apņikusi manas sievas pelēcība...”. Par nožēlu, daudzkreiz šiem cilvēkiem ir taisnība...

Savā kalpošanas darbā un personīgajā dzīvē esmu saredzējusi daudz adventistu kristiešus raudam. Par ko raud adventisti? Par visu ko – par neizdevušos dzīvi, par pagātnes grēkiem, par pielaistām kļūdām, par finansiālām nebūšanām, par nepaklausīgiem bērniem, par neveiklām sievietēm, par valdonīgiem vīriem, par laika trūkumā esošiem vecākiem. Sirdssāpes un skumjas ne ar ko neatšķiras no cilvēkiem, kuri sevi neuzskata par kristiešiem un kuriem nav izpratnes par dievatziņu, kuri nevadās savā dzīvē pēc bībeliskajiem padomiem.

Esmu īsta reāliste un zinu, ka dzīve nav smaidu un prieku ieleja, ka katrs dzīvē, gribam vai nē, bet esam piedzīvojuši smagus, grūtus laikus. Esmu novērojusi, ka ir cilvēki, kuriem patīk skumt, kuriem patīk, ka viņus žēlo, kuri vienmēr jūtas nedaudz neveseli. Protams, skumjas un sāpes ir vietā atbilstoši notikumiem, bet dažiem cilvēkiem tās ieilgst gadu garumā. Salamans raksta, ka visam ir savs laiks – gan priecāties un smiet, gan skumt un raudāt.

Esmu sapratusi, ka neviena laulība, ne ģimene savā gaitā nav bez problēmām un izaicinājumiem, gan pašu radītiem, gan dzīves ekonomisko, akadēmisko vai globalizācijas iemeslu „piespēlātiem”. Īstenībā, ja kāds apgalvo, ka nav problēmu un strīdu, ka nekad nav bijušas nekādas nesaskaņas, šis cilvēks nerunā patiesību.

Domstarpības un strīdi ir daļa no īstās dzīves. Atkal atgriežamies pie Bībeles – palasīsim par sentēviem, Dieva vīriem un sievietēm, – vai viņu laulības bija bez problēmām? Bija problēmas un pat ļoti sarežģītas situācijas! Ar grūtībām nav jālepojas, taču svarīgi, ko esam iemācījušies, kādas svētības ieguvuši, ejot cauri grūtību pārvarēšanas procesam un pieņemot izšķirošus lēmumus.

Ļoti iedvesmojoši ir stāsti par dzīves grūtībām, kurās veidojusies pieredze, kā tās ir satuvinājušas laulātos, kur gūtas atziņas, kur ņemts padoms. Parasti šie stāsti ir par piedošanu, par žēlastību, par mīlestību. Ko no šādām situācijām iemācās bērni? Tas ir paraugs, modelis, kā pārvarēt grūtības, kur griezties pēc palīdzības krīzes brīžos, tās ir dzīves mācībstundas par to, kas ir piedošana, par atklātību un uzticēšanos.

„Mums kopā nav nākotnes...”

Padomdošanā esmu novērojusi, ka vairumā gadījumu cilvēki klāsta savas problēmas, kad tās sen ieilgušas un kuras atrisināt nevar acumirklīgi. Piemēram, cilvēki runā par savu iepazīšanās laiku, par to, kā pierunāti apprecēties, kā piekrituši savu vecāku (vai viena vecāka) vēlmei, jo apprecoties tā būs „pareizā kombinācija”- vecākiem pa prātam. Apgalvojumi daudzkreiz bijuši šādi: „Tev jāprecas, jo labāku nedabūsi...”; „Tev jau drīz 25!”; „Viņš taču ir mācītāja dēls!” „Ja Tu piekritīsi precēties, es jums uzdāvināšu mašīnu...” Vecāki itin bieži, vēlot saviem bērniem labu, manipulē ar viņu paklausību sev, domādami par savu labo slavu un bieži akli piekriždami stereotipiem un vispārpieņemtām normām un klišejām.

Vēl kāda problēma tiek aprakstīta, sākot ar teikumu: „Es viņu nekad neesmu mīlējusi/mīlējis, turpretī jau ilgāku laiku man ir attiecības ar cilvēku, kuru patiešām mīlu.” Cik vērti ir šo cilvēku mīlestības apliecinājumi? Tā vietā, lai teiktu, piedod, mīļā, visu dzīvi esmu tevi mīlējis, vai mīļais, līdz šim neesmu bijusi pret tevi atklāta, cilvēki vairo to otru, kurš nav bijis pietiekami mīlams.

Daudzi apprecējušies, neiepazīstot viens otru, ir bijuši

pirmslaulību seksuālie sakari vai pat iestājusies grūtniecība, un mīļā miera labad – apprecējušies.

Viens no ģimenes krīzes iemesliem ir ieilgušas finansiālās problēmas, gadījumi, kad naudas pelnīšanas nasta ir bijusi uzvelta vienam no partneriem, kad otrs ir noguris no lielās piepūles un visu ģimenes locekļu vajadzību apmierināšanas. Šī raksta mērķis ir atgādināt, ka mums visiem pieejami resursi gan latviešu, gan krievu, gan angļu valodā, ir gan kristīgi, gan nekristīgi ģimeņu un laulības konsultanti, tiek piedāvātas lekcijas, ģimeņu nometnes, semināri un darba grupas par specifiskiem jautājumiem dažādiem vecumiem. Cik lielā mērā to izmantojam, ir katra atbildība un izvēle.

Pie padomdevēja cilvēki daudzreiz vērsas, lai pieteiktu savu plānu par šķiršanos, lai saņemtu tam apstiprinājumu. Vēl citi nevēlas neko darīt, lai sarežģīto situāciju uzlabotu. Tāpat kā visiem darbiem ir kopēja viena lieta – tie ir jāstrādā, tāpat laulībā ir jāstrādā, lai būtu abpusējs rezultāts.

Par padomdošanu ir iespāids, ka šajā procesā tiek izsniegtas gatavas receptes ar garantiju, ka, ja precīzi pagatavotas, tās izdosies un darbosies. Sen vairs neticu šīm ilūzijām, arī raugoties uz arvien vairāk izirstošām ģimenēm. Vispirms, nevēlamies atzīt zaudējumus, neveiksmes un meklēt risinājumus, kad tie ir tikai sākumposmā.

Saprotu, ka laulību un ģimenes konsultācija ir ļoti personīgu lietu un vajadzību uzticēšana citam cilvēkam, un tam vajadzīga īpaša saņemšanās. Taču problēmu nerisināšana ir daudz nepatīkamāka, jo parasti cilvēki meklē palīdzību tad, kad jau viss ir par vēlu, proti, kad jau iesniegta laulības šķiršana vai kad vairs nevar izturēt otra valdonību, kad šķiet, ka viss jau ir apnicis. Ļoti daudz šādu sarunu sākas ar bezcerības vārdiem: „Es domāju, ka mēs šķiramies...”; „Mums kopā vairs nav nākotnes...”; „Līdz šim dzīvojām bērnu dēļ...”; „Man ir apnikusi manas sievas pelēcība...”.

Par nožēlu, daudzreiz šiem cilvēkiem ir taisnība, jo dzīves rītenis jau ir aizgriezies pārāk tālu, ir blakus jau gadiem ilgas paralēlas attiecības, ir gadiem krāts rūgtums un nepatika, ir aizdomās turēts un uzzināts kāds vīra/sievas jaunības sānsolis, precēšanās notikusi vecāku rosināta un organizēta. Pēc Latvijas statistikas datiem, vidēji šķiras katra otrā ģimene, to parāda pētījums no 2002. – 2006. gadam (pēc internetā publicētajiem datiem). Šī virzība ienāk arī kristiešu vidē, ne

ar ko daudz neatpaliekot. Izskaidrojumi ir dažādi, precīzāk, varu minēt tendences. Daudziem jauniešiem šodien nav pozitīva ģimenes modeļa kā parauga savā ģimenē, kur kaut viens no vecākiem ir šķīries vai arī runājis par šķiršanos. Vēl viens iemesls ir izlikšanās – dievnāmā „spēlējot” ģimeni, bet ikdienā savās attiecībās paužot naidu un nesaskaņas, pat vardarbību. Visbiežāk šādās ģimenēs auguši bērni apgalvo, ka mana ģimene noteikti nebūs tāda kā mana vecāku laulība vai ģimene. Vēl viens no iemesliem ir nevēlēšanās meklēt jebkādu profesionālu palīdzību – ar literatūras, tiešu kontaktsarunu, semināru vai lekciju starpniecību. Lai arī cik tas dīvaini šķistu, joprojām ir daļa ļaužu, kuri uzskata, ka nekāda mācīšanās ne formāla, ne neformāla nav vajadzīga, jo mums taču ir Bībele, Elenas Vaitas raksti – tur viss ir uzrakstīts. Ir jāapbēdina tos, kas tā saka un domā, jo par vecākiem neviens nepiedzimst, par vīriem un sievietēm cilvēks arī nepiedzimst, mēs kļūstam par vīru, sievieti, māti vai tēvi – un tas ir nopietni, atbildīgi un kopumā dzīves uzdevums ar mūžības vērtību. Tādēļ arī attieksmei jābūt atvērtam prātam un laikam izaugsmei, gatavībai mācīties gan no literatūras avotiem, gan lekcijām, semināriem, citu cilvēku pieredzes un atziņām, rūpīgi izvērtējot, cik lielā mērā tās atbilst kristieša dzīves standartiem un kvalitātei.

Skaitļi

Ne internetā, ne „Adventes Vēstīs”, ne „Kopējā ceļā”, ne dzeltenajā presē, ne citos izdevumos neatradīsiet statistiku par laulību noturību (lasi: par šķiršanās procentiem) adventistu ģimenēs. Īstenība ir tā, ka skaitlis ir ļoti liels, vēl vairāk, ir pat dažas draudzes, kur praktiski nav neviena pāra, kas nebūtu otrreiz vai trešoreiz precējies.

Ko nozīmē skaitļi? Skaitļiem nesāp, skaitļi neraud, skaitļi neskumst, skaitļi nepārkāpj laulību, skaitļiem nav žēl, skaitļiem nav jāpiedod, skaitļiem nav jāizlīgst, skaitļiem nav jāmokās, skaitļiem nav jāizliekas un jāsmējas par otra neveiksmēm. Skaitļi liecina, tie vienkārši ir, aiz katra skaitļa ir dzīvs cilvēks un izjukusi laulība.

Manuprāt, šo pārdomu ietvaros būtu lieki citēt Bībeles tekstus par Dieva ideāliem laulībai un attiecībām ģimenē, jo Svētie Raksti ir Dieva vēstījums par ģimenēm, par laulību. Ar dažādu dzīvesstāstu, notikumu starpniecību Bībelē netiek

Kāpēc šķiras adventisti?

Dainis Rudzītis,

adventistu Kārsavas un Ludzas draudzes mācītājs.

Iemesls, kāpēc mūsdienās cilvēki arvien biežāk šķiras, varētu būt aprakstīts 2Tim 3:1-5. Tur ir teikts, ka cilvēki pirms Kristus atnākšanas būs nervozi,

egoistiski, nesamierināmi utt. Skaidrs, ka šādas īpašības traucē veidot pozitīvas, ilgstošas attiecības. No tāda viedokļa ir grūti saprast, kāpēc šķiras kristieši, adventisti? Jo pēc definīcijas adventisti ir Kristus mācekļi, kurš ļaujas Svētā Gara iespaidam un no tā kļūst Kristum līdzīgāks, un kurš gaida uz Kristus atgriešanos godībā.

Laikam, dzīves steigas aizrauts, katrs var aizmirst, ka viņš ir Dieva līdzība radīts. Ilgi atrodoties vidē, ko mēs saucam par pasaulīgu, bez ciešām attiecībām ar Radītāju apkārtējo domas un attieksme nemanot var kļūt par manējo.

Pirms diviem gadiem pats uzzināju, ka nav ideālu laulību. Mazus cilvēkus nepamana, bet uz daudzu Holivudas aktieru piemēra varam redzēt, kā viņi izmisīgi un reizē arī neveiksmīgi meklē ideālu partneri.

Tie, kas plāno precēties, meklējot atbildi uz jautājumu par dzīvesdrauga izvēli un ko Dievs par manu izvēli domā, varētu ieklausīties mīlošo vecāku gudrajā padomā, īpaši, ja vecāki ir ticīgi. Ir arī dažas lietas, kas jānoskaidro pirms laulību solījuma došanas. Šeit varētu palīdzēt neliels tests pirmslaulību konsultācijā pie mācītāja.

Pārim, piedzīvojot attiecību krīzi, bieži vien romantisks ceļojums uz Parīzi vairs nepalīdzēs. Tad nav jābaidās meklēt palīdzību pie pieredzējuša kristīga padomdevēja. Svētajam Garam ir liels atjaunojošs potenciāls, ja jau Viņš var pat iedvesmot mīlēt ienaidniekus.

Paturēsim prātā, ka ne latvieši, ne amerikāņi nav izdomājuši laulību. Laulība ir Dieva iestādījums, tāpēc vienīgi Viņam ir tiesības pateikt, kas ir laulība. Un Viņš saka, ka tās ir derības attiecības (Mal. 2:14), pret kurām Viņš izturas ļoti nopietni.

idealizētas un izskaistinātas ģimenes neveiksmes vai laulības krīzes, bet tās atspoguļotas to būtībā ar īpašu vēsti. Dieva Gara inspirēti rakstnieki ir rakstījuši, kā cilvēki, attālinoties no Dieva, attālinās viens no otra. Katrai rīcībai ir sekas, kas nav svešas un citādas arī divdesmit pirmā gadsimta kristiešiem.

Laulības dzīves ienaidnieki

Mana pieredze rāda, ka visniknākais laulības ienaidnieks ir neuzticība vienam pret otru, vēlēšanās dominēt un kontrolēt savu partneri. Bieži sānsoli un laulības pārkāpumi jau cilvēka domās rodas no nespējas izturēt emocionālo spiedienu, vēlāk tas īstenojas fiziski un praktiski. Valdonīgs vīrs vai sieva „pagrūž” otru uz neuzticību ar pārmetumiem vai klusēšanu, izsekošanu un intrigām.

Otrs ne mazāk bīstams laulības ienaidnieks ir citu cilvēku „ielaišana laulības gultā”. Proti, savu attiecību detalizēta uzticēšana labākajai draudzenei vai draugam, vai arī saviem vecākiem. Arī precētiem cilvēkiem ir draudzīgas attiecības ar citiem cilvēkiem, taču savas intīmās dzīves stāstīšana

citiem nebūt nav veids, kā risināt problēmas.

Nākošais ienaidnieks divu cilvēku laulībai ir patiesas piedošanas deficīts. Nespēja piedot, nevēlēšanās piedot. Ir cilvēki, kuri nekad neatzīst savas kļūdas un uzskata, ka tuvākajam cilvēkam ir jāpiedod bez īpaša lūguma, ja jau reiz pie altāra tā solīts, it sevišķi, ja cilvēks sevi sauc par kristieti.

Ceturtais ienaidnieks ir materiālo vērtību dominante. Skopums. Izšķērdība. Naudas pelnīšana kļūst svarīgāka par ģimenes kopību. Nerēķināšanās ar sievas vai vīra viedokli lielu pirkumu veikšanā. Regulāra vienpersoniska lēmumu pieņemšana ģimenes budžeta jautājumos. Došanās naudas pelnīšanā uz ārvalstīm uz ilgstošu laiku.

Piektkārt. Garīgo interešu pārāk liela atšķirība. (Regulāra kalpošana dažādās draudzēs vienatnē evaņģelizācijas darba vārdā; garīgu sarunu trūkums.) Paralela, pienākumiem pārpildīta Kunga diena. Atbildību uzņemšanās, lai tikai nav jābūt mājās kopā ar ģimeni.

Un visbeidzot, pārim nav kopēja brīvā laika. Nav laika divatā mēnešiem vai pat gadiem ilgi.

Laulība ir process, kurā jādarbojas aktīvi, lai laba laulība kļūtu lieliska un lai lieliska laulība kļūtu veiksmīga. Laulība nav lietvārds, bet darbības vārds darāmajā kārtā, kas pakļauts izaugsmei un attīstībai.

Lai cilvēku dzīvē kaut ko izmainītu, nepieciešama griba, vēlēšanās, apņemšanās un svētība, kā arī ļoti liela pacietība, jo attiecības ir vissvarīgākais un vissarežģītākais process. Aizbaidinājums, ka zudusi mīlestība, parasti ir savas dvēseliskās nabadzības apliecība, kas parāda, ka, nevēloties turpināt attiecības ar savu laulāto, man īstenībā nav attiecību ar Dievu, jo attiecības ar cilvēkiem un attiecības ar Dievu ir savstarpēji saistīts process. Sakot, ka es mīlu Dievu, bet nemīlu savu sievu vai vīru, es meloju.

„Redzi, visu es daru jaunu...” – šis ir brīnišķīgs apsolījums, un man nav informācijas, ka Dievs tā jēgu būtu atsaucis vai ka Radītāja spēks būtu mazinājies atjaunot attiecības, tās stiprināt un svētīt ar personīgām un kopējām uzvarām. Dievs Ēdenē svētīja laulību, apsot savstarpēju vienotību un savu radošo svētību. Vai pietrūkst ticības to lūgt? Vai pietrūkst spēka neizlikties un atzīties, ka es, nevis viņš vai viņa, esmu

PAZĪMES, KA LAULĪBA IR BRIESMĀS:

- Regulāra aizkavēšanās darba vietā vēl vakaros bez pamatota iemesla;
- Nevēlēšanās veidot ģimenes svētkus un kopējus pasākumus;
- Hobiji kļūst par galveno ienākumu izlietojāju;
- Nevērtība pret savu ārējo izskatu;
- Nolaidīga attieksme pret personīgo higiēnu;
- Dārgas dāvanas no „drauga/draudzenes”;
- Nepamatota izvairīšanās no tuvības;
- Bērnu audzināšanas „uzvelšana” tikai vienam no partneriem;
- Vardarbīgs partneris (jebkāda veida vardarbība);
- Apgalvojums „mēs nekad nestrīdamies” liek domāt par izlikšanos, no kuras var nogurt;
- Publiska savas laulības dzīves „izskaistināšana”;
- Ilgstoša laika pavadīšana divatā (arī biznesa jautājumos) ar sievas vai vīra labāko draugu vai draudzeni.

bijis liekulīgs un nepatiess?

Bībelē ir daudz jauku apsolījumu, kuriem ir pamatots dievišķs segums, kā apstiprinājums ir daudzas izdevušās laulības, kurās cilvēki sapratuši, ka meklējot risinājumus, tos arī atrod, ka uzticība vienmēr atmaksājas un ka jaunības sieva ir vislabākā, un ka īsts vīrs prot atzīt savas kļūdas un lūgt piedošanu.

Raudāt nav grēks, jo asaras attīra dvēseli, bet raudāt vajadzētu uz īstā pleca tā, lai neciestu tie, pa kuriem esam atbildīgi Dieva un cilvēku priekšā.

Ir apstākļi un situācijas, kuras nevaram ietekmēt, bet kurām varam sagatavoties. Pirms sakām „jā” vārdu kādam cilvēkam, vajadzētu viņu iepazīt un sirsnīgi sagatavoties laulībai, uzklusot mācītāja vai kāda cita šim nolūkam sagatavota cilvēka padomu sešās vai vairāk konsultācijās, kas palīdzētu saprast gan stiprās puses, gan vājības un redzēt, vai tiešām abiem ir nākotne un vai abu mērķi ir vienoti. Ja mācītājs saka, ka pietiek ar vienu sarunu, vai arī, ka paši labi zināt, vai arī, ka jūsu vecākiem viss labi izdevies, tad jāmeklē konsultācijas pie cita uzticama cilvēka.

Tiem, kuri jau sen precējušies, jāsaka, ka pilnveidoties nekad nav par vēlu, tikai jāsaprot, kura ir tā dzīves joma, kas prasa vairāk pūļu. Ir jāatrod regulārs laiks, lai būtu divatā. Abiem kopā jāatzīst tās vietas, kuras varētu būt vēl vairāk uzlabotas. Attiecības pašas no sevis neatjaunojas. Visbeidzot, nekad nav

DAŽAS LABAS ZIŅAS:

- Laulība ir brīnums;
- Ilga laulība ir Dieva brīnums;
- Nav muļķīgu jautājumu. Vismuļķīgākais ir neizteikts jautājums;
- Piedot nekad nav par vēlu;
- Ja Kristus varēja uzmodināt mirušo, viņam ir spēks un vara atmodināt mirušas attiecības;
- Laulība ir jākopj, tajā ir jāiegulda, par to jā rūpīgi jāpieskata;
- Pie krusta Golgātā mums katram ir dota otra iespēja, lai dotu to tālāk citiem;
- Nepalaidiet garām izdevību nomazgāt mīļotā cilvēka kājas;
- Agrīna problēmu apzināšana ir vieglāk risināma;
- Nav māksla izšķirties, māksla ir sadzīvot;
- Mēs esam atbildīgi par tiem, ko esam pieradinājuši;
- Dieva Vārds vēl joprojām uzrunā cilvēkus.

par vēlu lūgt palīdzību. Šķiršanās nav problēmu risinājums, drīzāk tā ir glēvulība un slinkums, pašlabuma un savu interešu piepildījuma meklējums. Laulāto izaicinājums ir nepazaudēt romantiku, interesi vienam par otru un grūti strādāt, lai, gadiem ejot, attiecības būtu dzīvas un labi koptas.

Ilze Belēviča,

adventistu Rīgas 1. draudze.

Manuprāt, piedzīvojot laulības krīzi un domājot par šķiršanos, ļoti svarīgi ir lūgt un runāt ar Dievu. Lēmumu par šķiršanos nevar pieņemt pēkšņi. Tas ir brīdis, kad ir pilnīgi skaidrs, ka cita ceļa vairs nav. Kad viss ir izrunāts, viss ir pateikts, un tomēr nekas nemainās,

un šķiet, ka nekādi spēki neko vairs nevar mainīt – pašu un bērnu nākotnei tas nāks tikai par labu. Te pat nav runa par spēju piedot, bet par to, ka piedošanai vai nepiedošanai vairs nav nekādas jēgas.

Domāju, ka šajā jautājumā draudzei vajadzētu būt sevišķi jutīgai un saprotošai. Viens nevar izprast katru konkrēto situāciju, tāpēc tā vietā, lai dotu kādus padomus no malas, svarīgāk būtu šos cilvēkus vienkārši pieņemt un par viņiem lūgt. Lai nebūtu tā, ka draudze visu padara vēl smagāku un neizturamāku. Es domāju, ka jautājumi ir jārisina ģimenes lokā, pieaicinot mācītāju vai kādu citu profesionāli, bet noteikti nestāstot par to citiem, nevajadzīgi izpušķojot. Tas tāpat ir sāpīgi.

Ilgonis Roze,

adventistu Rīgas 1. draudze.

Pirmkārt, gribu teikt, ka šķiršanās nekad nav vienīgā izeja. Tā ir izvēle, kura balstās uz dzīves pieredzi un izveidojušos vērtību skalu. Vienīgā izeja tā varētu būt tikai tad, kad, neskatoties uz ilgstošām lūgšanām un aizlūgšanām, laulāto starpā neatgriežas sapratne, un strīdi ar

agresivitātes piejaukumu kļūst par ikdienišķu parādību.

Šajā procesā ir svarīgi rīkoties saskaņā ar saviem uzskatiem, principiem; nepakļauties emocijām, lūgt Dieva palīdzību problēmas atrisināšanā, neatkarīgi no iznākuma saglabāt piedodošu attieksmi un, izsverot visus par un pret, rīkoties

saskaņā ar savu sirdsapziņu.

Tiem, kuri šobrīd ir nolēmuši šķirties, gribu teikt tā: nav vienas receptes visiem gadījumiem, jo motīvi mēdz būt dažādi. Turieties pie Dieva; nesteidzieties; izvērtējiet vēlreiz iemeslus; parocieties dziļāk sevī. Ilgtermiņā – šķiroties zaudējumi būs lielāki par ieguvumiem. Neaizmirstiet, ka jūsu ceļš ved uz Mūžīgo! Centieties šo noieto ceļa gabaliņu nepiesārņot ar pārsteidzību un pārgalvību!

Līga Irmeja,

adventistu Siguldas draudze.

Jautājumā par šķiršanos katra situācija ir atšķirīga un dziļi individuāla. Vienā ģimenē iemesli ir alkohols, citā neuzticība, citā pastāvīgas nesaskaņas un strīdi. Protams, dažādas problēmas un uzskatu atšķirības mēdz būt katrā ģimenē, bet var pienākt brīdis, kad visu laiku notiek tikai garīga un fiziska sāpīnāšana un tiek darīts pāri bērniem. Pakāpeniski rodas pārliecība, ka citas izejas vairs nav – ir labāk būt vienam.

Šķiet, ka lielas briesmas laulībai rada dialoga trūkums, kad pāris vairs nerunā par savām jūtām, to, kas nepatīk vai sāp. Ar laiku viss neizrunātais krājas, apaug, roku pieliek kāds draugs vai radnieks, kuram tiek prasīts padoms. Visā šajā procesā galvenais ir nenodarīt pāri bērniem, pie kam sargāt viņus, nevis neko nesakot, bet gan runājot, kāpēc tā ir noticis. Ir jārunā abiem vecākiem un, nevis uzkrājot bērniem savas pieaugušo problēmas, bet gan skaidrojot, ka tā visiem būs labāk.

Man ļoti patika jauniešu dievkalpojumi, kas notika Rīgā, kur runāja par attiecībām un seksu. Šodien, kad daudz jauniešu uzskata, ka galvenais ir tikai sekss, ģimenē ir jārunā, ka laulības dzīvē svarīgas ir attiecības, ka sekss nebūt nav galvenais. Skolā jauniešiem iemāca formulas, bet inteliģenci, spēju komunicēt un būt līdzsvarotai personībai var ieaudzināt tikai vecāki.

Valda Reķe,
Latvijas adventistu draudžu savienības
Ģimenes kalpošanas
nodaļas vadītāja

“Esam laimīgi cilvēki!”

Ja vēlaties uzzināt, kā draudzē sagaidīt tēti, kā piepildās jaunības solījums, kā trūkums var būt svētība, kāpēc laulāto attiecībās ļoti būtiska ir atklātība, kādēļ ģimenē vajadzīgi svētki, kā iegūt un paturēt cieņu sabiedrībā un par īpašajām trešdienām, tad iesakām izlasīt Valdas un Viestura Reķu sarunu ar Intu un Māri Jākobsoniem.

Kā jūs nosauktu savu ģimeni un laulību?

Ģimene kopā! Šis mums ir ļoti svarīgs koncepts, jo abi nākam no šķirtām ģimenēm. Mēs abi jau jaunībā nolēmām: ja apprecēsimies, mēs nekad nešķirsimies! Šī ir mūsu abu kopējā apņemšanās un solījums. Māra bērnībā liela nozīme bija vecvecākiem, kuri nekad nerājās, to viņam ir vienmēr gribējies paturēt arī savā ģimenē.

Kā sadalāt lomas ģimenē?

Lomas un darbus ģimenē nedalām, no paša kopdzīves sākuma visu darām kopā, nešķirojot, viens otru atbalstīdami. Mēs abi pieņemam visas lomas. Māris darba dēļ visu nedēļu ir Rīgā, Intai mājās Saldū jādara dažādi darbi.

Ko jums nozīmē dzīvot labklājībā un pārticībā?

Cilvēkiem ir dažādi standarti. Lai kā mums ir gājies, lai cik plāns bijis maciņš, vienmēr esam dzīvojuši pārticībā. Esam pateicīgi par laiku, kad bijušas materiālas un finansiālas grūtības, tādējādi mums vieglāk saprast citus. Trūkums var būt Dieva žēlastība. Grūtos apstākļos cilvēks meklē Dievu. Grūtībās cilvēks saņemam tieši garīgu stiprinājumu, kas mums visiem ļoti vajadzīgs, lai dzīvotu labklājībā un pārticībā.

Vai strīdaties? Kā problēmas atšķetināt un pieņemat lēmumus?

Protams, ka mēs strīdamies, bet ne ar ļaunumu un naidu, drīzāk mūsu strīdi ir domu apmaiņa. Domstarpības mums bijušas par bērnu audzināšanu. Mēs ļoti daudz runājam, izsakām savas domas un vienojamies par labāko. Inta katru samilzušu jautājumu grib izrunāt tūlīt un tagad, neko neatliekot uz vēlāku laiku. Domstarpību risināšanā ļoti svarīga ir atklātība.

Inta stāsta, ka vislielākais dzīves lēmums, ko viņa un meitiņas, vēl mazas būdamas, visiem spēkiem centušās risināt, bijis: kā draudzē sagaidīt tēti?

Tas viņām bijis ļoti svarīgi. Visas četras par to sirsnīgi lūgušas Dieva svētību. Inta pirmā atrada ceļu pie Dieva un vēlējās, lai pa šo ceļu ietu viņas vistuvākais cilvēks Māris.

Māris, savukārt, atceras, ka arvien vairāk nepaticis sestdienās palikt vienam mājās, viņam gribējies būt Intas un meitiņu sabiedrībā. Māris stāsta, ka sapratis, ka viņa dēļ cieš, kad ģimene nav kopā. Pēc diviem gadiem jau gājuši uz dievnamu visi pieci kopā.

Kāpēc ģimenē vajadzīgi svētki?

Svētkos jūtamies vistuvāk, jo visi septiņi esam kopā, tad vēl draugi un radnieki. Vislabāk jūtamies, kad esam kopā un nesteidzīgi raisās sarunas, tas

ir laiks, kad ieklausāties viens otrā. Vecākās meitas, kuras jau precējušās, veido ģimenes paplašināto loku. Visi kopā lieliski saprotamies. Māris atzīst, ka meitenes vēlas dialogu ar mammu, tas viņām ir jau no bērnības īpašais laiks. Ir svētki, kurus svinam kopā ar draudzes ģimeni. Pagājušā vasarā pie draudzes nama 23. jūnija vakarā sakūrām ugunsgrūdu, dedzinājām visu lieko un nevajadzīgo, pamazām pievienojās citi draudzes locekļi, tā arī visi pavadījām vakaru draudzīgās

INTA UN MĀRIS JĀKOBSONI

Precējušies: 23 gadus;

Bērni: 3 meitas – Simona, Ieva, Krista

Kopā: 5 bērni – meitas un znoti

Draudze: Saldus adventistu

Kalpošana: „Ceļa meklētāju” vadītāji ar 10 gadu pieredzi (Master Guide)

Inta par Māri: Ļoti godīgs;

Māris par Intu: Laipna pret visiem;

Inta par sevi: esmu cilvēks, kam patīk būt vienam;

Māris par sevi: man problēmu nav!

sarunās un smieklos. Kad esam kopā, tad ir svētki!

Kāda, jūsuprāt, ir kristīgas ģimenes loma sabiedrībā?

Kristīgai ģimenei ir ļoti būtisks iespaids uz visu sabiedrību kopumā. Sabiedrībai ir jāredz, kādas izmaiņas Dievs var izdarīt ar cilvēkiem. Pozitīvas pārmaiņas cilvēkos var veikt tikai un vienīgi Dieva Gars. Mums ir ļoti plašs draugu un paziņu loks, viņi gadu gaitā ir redzējuši, kādas pārmaiņas notikušas mūsos, viņi tās novērtē. Inta atzīst, ka sabiedrība viņus ciena, redzot viņu dzīvesveidu, uzticot savus bērnus, lūdzot padomu izšķirošos brīžos gan garīgās dzīves, gan sadzīvisko problēmu risināšanā. Cieņu neiegūst īsā laikā, tas notiek pakāpeniski, no viena piedzīvojuma pie otra, no viena atgadījuma pie nākošā. Abi apgalvo, ka viņiem ir svarīga cilvēku uzticība.

Jau desmit gadus Intas un Māra kalpošana ir darboties pusaudžu klubā „Ceļa meklētāji”. Tas īstenībā ir viņu dzīves kalpošanas aicinājums, pašlaik arī izaicinājums, jo Saldū šajā laikā nav pusaudžu, bet Intai ir labs plāns, kā rosināt bērnus darboties šajā kristīga dzīves veida un attieksmi popularizējošā jomā.

Kalpošana pusaudžiem un viņu ģimenēm aizsākās pēc Dagnijas Rodertes uzaicinājuma, bet vispār vainīgs ir Dievs! Inta atceras, kā lūgusi par iespēju patiesi kalpot, un Dagnija viņu uzrunājusi. Abi saka, ka šī kalpošana visai viņu ģimenei ir svētība un ticības stiprinājums. Arī viņu mietas un znoti

Adventistu draudzēs kalpo kā pusaudžu klubu vadītāji.

Māris stāsta, ka Intai ļoti padodas sarunas ar pusaudžiem, tā ir īpaša Dieva dāvana. Lai gan šī kalpošana ir ļoti darb- un laukietilpīgs process, tā atnes gandarījumu par rezultātu.

Vai ģimenei ir loma draudzē?

Neapšaubāmi, ka atsevišķās ģimenes iespaids atmosfēru draudzē. Nesaskaņas, atšķirtība kādā no ģimenēm ietekmē vispārējo noskaņu draudzē. Kādas attiecības ir ģimenē, tādas attiecības ir arī draudzē.

Saldus draudzē esam piedzīvojuši

Draudzē tāpat kā jebkurā atsevišķā ģimenē daudz svarīgāka par kvantitāti ir kvalitāte – sapratne, iejūtība, mīlestība.

arī krīzes situācijas, tāpat kā jebkurā ģimenē, bet vienlaikus jāatzīst, ka tās ir draudzi satuvinājušas un devušas garīgu stiprinājumu un kopības sajūtu. Jākobsoni domā, ka draudzē tāpat kā jebkurā atsevišķā ģimenē daudz svarīgāka par kvantitāti ir kvalitāte – sapratne, iejūtība, mīlestība.

Draudzē cilvēkiem jātiekas pēc iespējas biežāk, jāsazinās, tāpat arī ģimenē, neskatoties uz attālumu, kādā kurš dzīvo vai strādā. Jākobsoniem īpaši ir trešdienas vakari, kad visi tiekas ar SKYPE starpniecību. Tie ir lūgšanu vakari. Pagaidām viņiem ir šāda divu mēnešu pieredze, kad kopīgi satiekas ar Dievu un viens ar otru virtuāli, visi kopā kā ģimene. Inta saka, ka sajūta ir

tāda: Dievs ar mums! Viņi veido savas attiecības lūgšanās kopā ar bērniem. Tā viņi kalpo viens otram.

Ko jūs abi vēlaties, lai meitas paņem līdzī savā ģimenē no jūsu laulības?

Mēs ļoti priecājamies, ka mūsu ģimene kuplo. Labi saprotamies ar abiem znotiem, Ainis un Arnis ir kā mūsu pašu bērni.

Māris vēl, lai bērni būtu tikpat laimīgi cilvēki, kādi ir viņi ar Intu savā laulībā. Inta, savukārt, vēlas, lai viņi strīdoties viens uz otru nedusmojas un lai vienmēr valda savstarpēja atklātība.

Vēlējums draudzes ģimenei:

Māris: lai draudze meklētu sapratni, bet ne kļūdas, lai skatītos viens otrā un vēlētos ieraudzīt labāko.

Inta: Novēlu iejūtību vienam pret otru.

Māra un Intas pieredzes padomi lieliskai laulībai:

- lai ģimenēs ir atklātība un mīlestība;
- mīlestībai jāmainās līdz ar gadiem;
- palieciet pie pirmās mīlestības gan garīgā nozīmē, gan sadzīviski, atceroties, ka bērni vēro, saņem un izjūt vecāku mīlestību;
- mīlestību var iegūt. To var izlūgt no Dieva. Dievs ļoti vēlas dot mīlestību, un to arī visiem novēlam!

Baumas, tenkas, aprunāšana...

Ar šiem jēdzieniem mēs sastopamies gandrīz visur - skolā, augstskolā, starp draugiem, darba vietā un diemžēl arī draudzē! Ko tu dari, lai šo situāciju mainītu? Vai Dievs ir ar Tevi tādos brīžos? Varbūt esi bijis “aprunāto” lomā? Ko tad no tāda pozīcijas tu ieteiktu citiem?

Liene Logina-Kurpniece,
friziere (29):

Pieņemsim, ka man ir „skapis”, kurā karājas „skelets”, vai par vairāki. Dievs šo skapi ir aizslēdzis un atslēgu aizmetis, lai nekad to vairs neatvērtu. Domāju, ka katram cilvēkam ir tāds „skapis”. Man ļoti nepatīktu, ka manā skapī lien un apskata manu „tīro” un „netīro vēlu”, meklē „skeletus”! Brī! Dievs, lūdzu atturi mani no „svešo skapju” atvēršanas!

Krista Jākobsone,
skolniece (18):

Es lūdzu Dievu, lai Viņš šādas situācijas nepielaiž, bet, ja šāda situācija ir izveidojusies, tad lūdzu Dievu, lai Viņš iejaucas un atrisina. Pats galvenais, nekad neatdarīt ar to pašu. Dievs zina katra sirdi un ļoti labi pazīst katru no mums, tāpēc, ja es nonāku baumu un tenku vidū, tad necenšos pierādīt cilvēkiem savu taisnību. Uzskatu, ka Dievs vienmēr ir ar visiem cilvēkiem, jo Viņš grib, lai mēs visi atgriežamies. Vai esmu bijusi aprunāta? Jā, tā ir gadījies. Citiem ieteiktu nekad nevienam neaprunāt, īpaši aiz muguras un galvenais nerunāt nepatiesību. Dievs mīl visus vienādi un mēs neesam tiesneši, ka varam izdarīt secinājumus par citu cilvēku dzīvi. Ja esam kādu sāpinājuši, lūgt piedošanu nekad nav par vēlu!

Uldis Jēkabsons,
amatnieks (31):

Vedot tautu uz Apsolīto zemi, Mozum bija jāiztur nebeidzama aprunāšana un kritika. Mums nav ko gaidīt, ka spēsim izbēgt no visa. Pats svarīgākais ir pašam mukt prom no šī netikuma jeb grēka. Ir reizes, kad runājot ar kādu cilvēku vai cilvēku grupu par kādu sarunā neiesaistītu personu, esmu

pieķēris sevi pie domas, ka justos neērti, ja šis cilvēks visu būtu dzirdējis. Domāju, ka šādos gadījumos mums vajadzētu izturēties un runāt tā, it kā šī trešā persona arī piedalītos sarunā. Jo visu, ko mēs runājam, redz un dzird Debesu eņģeļi. Viss tiek pierakstīts! Nožēlojami, ka citu aprunāšana un kritizēšana mums, cilvēkiem, kam biežāk, kam retāk, ir kā medusmaize dvēselei. Cik miesīgi un pretīgi!

Ieklausies sirdsapziņā!

Ināra Klimoviča,
skolotāja:

Baumas, tenkas, aprunāšana.... Kāda ir mana attieksme pret šīm lietām? Protams, negatīva. Kaut gan ļoti bieži sarunas pavisam neviļas aizrit pie kāda, kura nav tuvumā. It kā nekas sliktas jau netiek runāts, vienkārši apspriestas tiek dažādas lietas. Īstenībā aprunāšana ir ierocis, ko izmanto sātans, lai savervētu cilvēkus, jo bieži nevainīga pārspriešana var izrādīties par neslavas celšanu kādam. Bet varbūt ne visu, ko mēs par kādu runājam varam uzskatīt par aprunāšanu. Piemēram, es redzu, ka draudzē kādam ir problēmas, bet es īsti nezinu, kā rīkoties. Es aprunājos ar citu draudzes locekli un mēs šīs problēmas mēģinām risināt kopīgi. Īstenībā, ja par šīm lietām nerunātu, tās arī nevarētu risināt. Vai es pati esmu bijusi „aprunāto” lomā? Nu, protams! Visvairāk jau tieku aprunāta savas ticības dēļ. Bet jāsapaka, ka tas mani īpaši nesatrauc. Ja cilvēks skrietu pakal katram sunim, kas ceļmalā viņu aprej, tad līdz galamērķim nekad nenonāktu. Baumas, tenkas – tas ir kaut kas sliktas, ko mēs par kādu sakām, kas tiek izplatīts tālāk. Ko un kā runāt, to Dievs mums saka priekšā caur mūsu sirdsapziņu, jo, ja mēs kaut ko runājam par citu un jūtamies ne pārāk labi, tā tad Dievs saka: „Stop, draudziņ!”, tikai vai mēs viņā ieklausāmies. Ja kaut ko gribam teikt citiem par kādu, kura nav tuvumā, tad runāsim tikai labu, ja labu nevaram pateikt par šo cilvēku, tad neteiksim neko.

Tenkotājs ir velna pastnieks

Gunders Baltrušaitis,

adventistu Bauskas draudzes vecākais:

Mēle ir vaļīgākais un dumpīgākais cilvēka orgāns. Slikti pieskatīta, tā kullstās, palaižas, ja to nevalda tā sadara briesmu lietas. Ebreji saka: „Kājas var slidēt, bet mēle ne.”

Mums šķiet, aprunāšana kā nevainīga izklaidēšanās tuvu draugu lokā – kaut kas līdzīgs galda spēlei, jautra rotaļa, kurā var pašausmināties, gan sirdīgi sašust, gan aizstāvēt, gan noliegt, gan paspīdēt ar jaunākajām tenkām. Parasti apspriežam kādu, kura nav klāt. Tenkas ir tas, ko jūs sakāt kādam aiz muguras, bet nekad neteiktu viņam acīs.

„Bet ko Tu domā par to?” mana kārtā izteikt viedokli, neveras mute, jo tik labi nepazīstu šo cilvēku, un nav ne jausmas kā es tādā situācijā rīkotos. Ķempenes Toms uz šo saka: „Kas par to, ja kāds cilvēks šāds vai citāds vai saka šo vai to. Tev taču nebūs jāatbild par citiem, bet gan jānodrošina tikai pašam par sevi. Tad kādēļ gan Tev jāukties viņa darīšanās?”

Es nejutos labi, ja jāapspriež citu cilvēku problēmas, jo grūti novilkt robežu, kur sākas aprunāšana, kur problēmas apspriešana, lai palīdzētu rast risinājumu kādam, kura nav klāt, jo problēmu pietiek mums visiem. Visbiežāk mācāmies no pašu kļūdām, citu kļūdas gan mums labāk redzamas. Jēkaba 3:2 „Jo mēs visi daudzējādi kļūpam. Ja kāds vārdā neklūp, tas ir pilnīgs vīrs, spējīgs savaldīt savu miesu.” Mani personīgi, šie vārdi iedrošina. Vai zināt Ījabu, par kuru Dievs teicis, ka uz šīs zemes nav neviena, kura dzīvi varētu salīdzināt ar Ījaba taisnumu. Bet arī Ījabs kļuva, 40. nodaļas 4. pantā saka: „Es uzlieku roku savai mutei.”

Vai aprunājot kaut ko iegūstam? Pat aprunājot tikai divatā (Tu tikai nevienam nesaki.) Nezinām kā šīs tenkas nostāties pret mums. E. Vaits saka: „Mēs nevaram atļauties dzīvot no citu vainu un neveiksmju sēnālām, ļauna runāšana ir runa ar diviem galiem, kas spēcīgāk iedarbojas uz runātāju nekā uz klausītāju. Tas, kurš izplata šķelšanos, ievāc savā dvēselē nāvējošus augļus. Ļaunuma meklēšana citos attīsta ļaunumu pašā meklētājā.”

Es cenšos novirzīt sarunu citā virzienā, bet ne vienmēr izdodas. Man patīk, ja ierosina labāk padziedāt nekā runāt niekus.

Ja ienākot telpā sarunas apklust, tā ir zīme, ka tiek aprunāts. Ko darīt? Pirmā reakcijā – Es sadusmošos, un pateikšu, ko domāju par viņiem pašiem. Bet Svētais Gars Tevi atturēs no tā, un teiks: „Tu lūgsi Dievu par viņiem un svētīsi viņus.” 1. Pētera 3:9 „Neatmaksādami ļaunu ar ļaunu, nedz zaimus ar zaimiem, turpretim svētījiet, jo uz to jūs esat aicināti, lai jūs iemantotu svētību.” Mums jādara tas, ko saka Dievs, Tev jādara tā, kā Tu sludini, nevis ko mēs gribam, jūtam, domājam. Nav grūti šo izlasīt, bet kad tas jārealizē dzīvē – nav tik vienkārši. Ja zini, kāds aprunā Tevi, tad nedusmojies, jo Tu kādam esi vēl interesants un neesi vienaldzīgs, nopērc un uzdāvināsi viņam puķu pušķi.

Mūsu draudzē mazie un lielie zina principu no multfilmas Bembijs – (Atceries, ko tēvs teica no rīta) „Ja nevari pateikt ko labu, tad labāk paklusē!” Bieži vien paklusēšana ir daudz lielāka atbildības uzņemšanās par pamācošu pirksta kratīšanu, turklāt klusējot, paveras iespēja dziļāk ieskatīties gan sevī, gan citos, tādējādi mēģinot, saskatīt patiešām būtisko. Jēkaba 1:26 „Ja kāds šķietas Dievam kalpojam un nesavalda savu mēli, bet maldina savu sirdi, tā kalpošana ir velta.”

IEPAZĪSIMIES: AGRIS VENDELIS

3 lietas, ko gribētu pajautāt Dievam: Kā viss iesākās – Bībelē teikts, ka iesākumā bija Dievs, bet kur ir šis iesākuma atskaites punkts?

Vai būt Dievam nav garlaicīgi, jo nav nekā jauna ko uzzināt – Viņš taču tāpat zina visu pagātni, tagadni un nākotni? Gribētu, lai parāda pasaules radīšanu – kā tas bija, kad Dievs pateica vienu vārdu un uzreiz bija neskaitāmas dzīvnieku un putnu sugas, utt.

Skaistākais piedzīvojums ar Dievu: Ja vairāk padomātu, noteikti atcerētos arī nozīmīgus un lielus notikumus, bet tā uzreiz prātā atnāst nelielas lietiņas, kas notiek ikdienas un rada īpašo sajūtu, ka Dievs ir līdzās. Piemēram, ikreiz kad aizeju līdz pieturai un tūlīt piebrauc vajadzīgais transports, es pie sevis nodomāju: „Redzi, kā Dievs par mani rūpējas.”

Draudzē es dziedu korī, vadu sabat-skolu, reizēm runāju svētrunas un organizēju draudzē sadraudzības pasākumus.

Man smaidu izraisa Skaistas lietas dabā, piemēram, mazi mīļi dzīvnieciņi,

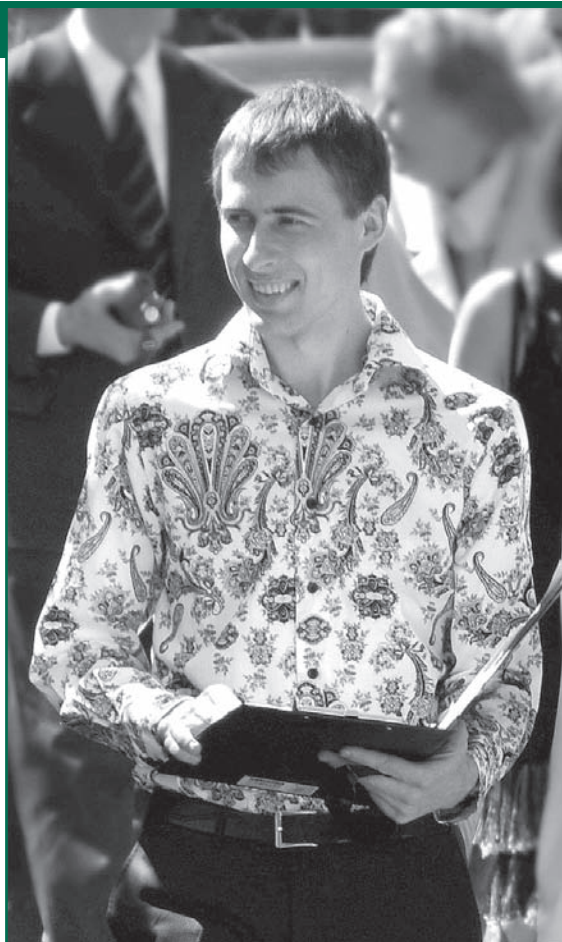
putniņi, kas bezbēdīgi lidinās un čivina. Lielu prieku rada arī, ja izdodas iepriecināt citus, kaut vai ar kādu labu vārdu vai otram nepieciešamu lietu.

Savā draudzē es gribētu redzēt vairāk jaunpienākušu cilvēku. Lielāku aizrautību cilvēku sirdīs uz Dievu (to arī sevi gribētu).

Gribētu iemācīties pilnībā uzticēties Dievam. Sevi pilnveidot arī izvēlētajā profesijā – informācijas tehnoloģijās, gribētos arī iemācīties labāk dziedāt.

Mīļākā mūzika: Ikdienā klausos kristīgo interneta radio Abiding Radio (www.abidingradio.com), kurā skan patīkamā apdarē mums tik ļoti pazīstamās kristīgās dziesmas.

Mans viedoklis par globālo sasīlšanu: Kaut arī cilvēks ir dabā izjaucis līdzsvaru un ir atbildīgs par piesārņojumu, izzudušām augu un dzīvnieku sugām, tomēr nepiekrītu populārajam viedoklim, ka globālajā sasīlšanā ir vainojama cilvēku saimnieciskā darbība, jo ir zinātniski pētījumi, kas pierāda, ka dabā notiekošie procesi emitē daudz lielāku ogļskābās gāzes daudzumu.

Vai septītās dienas svētīšana ir jūdaisms?

Netaisni būtu sacīt, ka laulība dota tikai jūdiem. Tāpat neprātīgi būtu apgalvot, ka tie cilvēki, kas dzīvo laulības kārtā, rīkojas kā jūdi. Bet kāda tiesība otru Dieva dāvanu – sabatu – apzīmēt par jūdu svētdienu?

Pirms neilga laika mācītājs Andris Pešelis, kurš apkopo un sistematizē Latvijas Adventistu draudžu vēstures materiālus, man atsūtīja dažus rakstus no seniem Adventes Vēstneša (tā sauca Adventes Vēstu priekštecī) numuriem. Viens no tiem virsrakstā uzdod intriģējošu jautājumu – “Vai septītās dienas svētīšana ir jūdaisms?” Kaut arī šis 1939. gadā tapušais raksts valodas un stila ziņā var ieņemt vietu starp vēstures liecībām, tā saturs Adventes Vēstu lasītājiem varētu būt tikpat interesants un aktuāls arī šodien – 69 gadus pēc pirmpublicējuma.

Raksta autors – Ernests Klotiņš (1905.–1995.) bija mācītājs, kā arī Sužu misijas semināra un Latvijas draudžu savienības vadītājs.

Māris Debners

Katra tauta raisās vaļā no citu tautu ierašām un patapinājumiem, bet cenšas to vietā izcelt savas tautas labos tikumus un aizmirstās gara kultūras bagātības. Valodnieki tīra valodu, atmetot visu svešo un liekot tā vietā daiļskanīgus vārdus, kas atbilst tautas gaumei un valodas garam.

Citādi tas ir reliģiskajā dzīvē: “Šai ziņā nav starpības starp jūdu un grieķi: jo pār visiem ir tas pats Kungs, kas parāda Savu bagātību visiem, kas Viņu piesauc.” (Rom. 10:12.) Kaut gan katra tauta var Dievu piesaukt savā valodā, Viņu slavēt ar savu dzejnieku un komponistu dziesmām, tomēr “Mums ir tik viens Dievs, (..) un tik viens Kungs, Jēzus Kristus, caur kuru visas lietas, arī mēs

caur Viņu.” (1. Kor. 8:6.)

Kā visām tautām ir viens Dievs un viens Pestītājs no grēka, tā arī viena un kopīga morāles mēraukla – dekalogs, desmit baušļi.

Tādēļ, ka ir viens Dievs, viens Pestītājs un viens Likumdevējs, tad Viņa likuma priekšraksti, kas ietverti 10 baušļos, saistoši ikvienam šīs zemes iedzīvotājam. (Sal. Māc. 12:13.)

Visas kristīgās tautas arī atzinušas desmit baušļu prasības un likušas tās savu likumu un morāles mācības pamatos, tikai ar dažiem grozījumiem. Šinī apcerējumā mūs interesē svētās dienas jautājums.

Radīšanas piemiņas diena

Dieva likums prasa septītās dienas svinēšanu. (2. Moz. 20:9-10.) Septītā diena nevar būt katra nedēļas diena, jo Dievs ir sacījis, ka tā ir diena, kurā Viņš dusējis, kuru Viņš svētījis un iesvētījis. Septītā diena ir akmens plāksnē ar

Dieva pirkstu ierakstītā radīšanas darba lielā piemiņas diena. Tā ir jau paradīzē dots iestādījums, lai visām nākošām paaudzēm vēstītu par spēcīgo un mīlestības pilno Radītāju. Šai dienai vienmēr jāatgādina patiesība, ka “sešās dienās Tas Kungs ir radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tur atrodams.” (2. Moz. 20:11.)

Vai tauta var aizmirst sava karoga krāsas? Vai tā var aizmirst lielo gaviļu dienu, kad tika proklamēta viņas brīvība, neatkarība un patstāvība? Un ja arī tas varētu notikt, tad nekad nevar pazust diena, kura nozīmēta universa Radītāja godam. Jēzus saka: “Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nekad nezudīs” (Mat. 24:35.) Dieva spēcīgā roka, kas jau gadu tūkstošiem ir saulei ceļu spraudusi, zvaigznes un planētas nesusi „ar savu spēcīgo vārdu”, ir skaitījusi arī dienu kārtību un glabājusi nedēļas iekārtu.

Tas pats Jēzus, caur ko Dievs visu radījis, tas pats Jēzus, kas dusēja radīšanas nedēļas septītajā dienā, atstāja debesis un nāca mūs pestīt. Viņš zināja, kura ir septītā diena. Viņš zināja, kura diena lemta atdusai un sevišķu svētību saņemšanai. “Tā Viņš nonāca Nacaretē, kur Viņš bija uzaudzis, un pēc Sava ieraduma Viņš sabata dienā iegāja sinagogā. Viņš piecēlās lai lasītu.” (Lūk. 4:16.)

Kura ir nedēļas septītā diena?

Arī astronomi un hronologi liecina, ka nedēļas kārtība ir izglabājusies negrozītā veidā. Lielbritānijas

astronoms sers Franks W. Disons, kura vadībā ir Griničas zvaigžņu lūkotava, rakstīja 1932. g. 4. martā:

„Cik man zināms, daži kalendāra grozījumi nav ienesuši nekādas pārmaiņas septiņdienu nedēļas kārtībā, kas pastāvējusi kopš seniem laikiem. Tās grozīšana gan ir mēģināta franču revolūcijas laikā un Krievijā.”

Jūrnietības grāmatā „Nautical Almanac” 1931. gadam 740. lpp. pēdējā paragrāfā ievērojamais hronologs Dr. Fotheringhams apliecina:

„Aplūkojot skaidros pierādījumus, jānāk pie slēdziena, ka septiņdienu periods tika skaitīts neatkarīgi no mēneša un jebkura cita astronomiskā laika. Kristīgajā draudzē tas ienāca no jūdu baznīcas.”

Bībele un zinātne arī šinī jautājumā vienprātīgi apliecina, ka nedēļas iekārta, kuru Dievs deva pasaulei radot, uzglabājusies negrozīta līdz mūsu dienām. Nevienam nav iemesla šaubīties vai aizbildināties, ka tas nezina, kura ir septītā diena.

Iecelts cilvēka dēļ

Kad nu esam pilnīgi skaidrībā, ka tagadējā sestdiena ir nedēļas septītā diena, kurā Dievs dusēja un kuru Viņš iesvētīja, tad atliek pārbaudīt iebildumu, vai šī diena domāta vienīgi jūdu tautai. Ļausim runāt pašam svētās dienas Iestādītājam. Lai Viņš atbild, kam iecelta nedēļas septītā diena. “Un Viņš

uz tiem sacīja: “Sabats ir celts cilvēka dēļ un ne cilvēks sabata dēļ. Tā nu Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu.”” (Marka 2:27-28.) Cilvēka dēļ ir radīta šī pasaule. Viņam par prieku un svētību. Viņam par prieku un svētību dota saule, zvaigznes un mēness, skaistā augu daba, dzīvnieku un putnu valsts. Dieva Dēls ir Kungs pār šīm lietām. Un ne vien pār šīm, bet arī pār sabatu. Kad radīšanas darbs bija pabeigts, daudzajām Dieva dāvanām pievienojās arī sabats. Ja mēs priecājamies par gaismu, sauli, puķēm, augļiem, ja tos uzskatām par Radītāja dāvanu visiem

visiem ļaudīm. Kad deva sabatu, tad deva arī laulības iekārta. Tas pats Dievs, kas iesvētīja dusas dienu, iesvētīja arī pirmo laulību.

Netaisni būtu sacīt, ka laulība dota tikai jūdiem. Neprātīgi būtu apgalvot, ka tie cilvēki, kas dzīvo laulības kārtā, rīkojas kā jūdi. Bet kāda tiesība otru Dieva dāvanu – sabatu – apzīmēt par jūdu svētdienu? Nav pareizi sacīt sabata svinētājam: „Tu dari kā jūds.”

Jēzus piemērs

Sabata svinētāju pusē ir Jēzus, mūsu Kungs un Pestītājs, ticības iesācējs un pabeidzējs. Strādājis namdara

Sabata svinēšana ir tikpat kristīga, cik kristīga ir citu desmit baušļu ievērošana.

cilvēkiem, visām tautām, tad kādēļ lai noraidām septītās dienas svinēšanu un sakām, ka tā dota vienīgi jūdiem?

Sabats un laulība

Paradīzē tika iesvētīts ne tikai sabats, bet arī laulība. (1. Moz. 1:27.) Laulība ir pašā Dieva svētība iekārta. Tā uzglabājusies no paradīzes laikiem. Mēs to atzīstam, par to priecājamies un lūdzam par to Dieva svētības. Mēs nesakām, ka laulība dota tikai jūdu tautai, jo viens Dievs ir priekš visām tautām un viens likums un kārtība

darbu līdz 30. dzīves gadam, Viņš svētīja sabatu. Arī pēc kristības Viņš to ievēroja, ko pasaules sākumā bija iestādījis. (Lūk. 4:16.) Ja es sabatā nolieku pie malas laicīgos darbus un eju kopā ar ticīgajiem dievmamā, lai mācītos Sv. Rakstus, tad daru, ko Jēzus darījis. “Kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis.” (1. Jāņa 2:6.) Sabata svinēšana ir tikpat kristīga, cik kristīga ir citu desmit baušļu ievērošana.

Egita Kubliņa,
adventistu Madonas
draudze.

Mana grēksūdze un dziedināšana

Izlasot AV maija numurā publicēto Hildas Tomsones dziedināšanas stāstu un to, ka slimību Dievs izmantoja, lai sasniegtu kādu nolūku Hildas dzīvē, arī es nolēmu padalīties savā dziedināšanas stāstā, kas vienlaicīgi ir grēksūdze un piedošanas stāsts. Ticu, ka tas būs par stiprinājumu citiem.

Daudzi jau zina, ka man 2002. gadā diagnosticēja labdabīgu audzēju galvā, grūti pieejamā vietā. Pēc aizlūgšanām un svaidīšanu ar eļļu atturējos no operācijas ar 99% risku. Ticībā kopā ar ārstu un ģimeni nolēmām veidojumu katru gadu novērot ar magnētiskās rezonanses palīdzību un salīdzināt dinamiku.

Pēc gada būtisku izmaiņu nebija. Pārcēlos uz mierīgāku dzīvi Madonā un pat aizmirsu par veselības kontroli. Tomēr 2005. gadā pievienojās jaunas veselības problēmas. Mēģināju situāciju risināt ar medikamentiem, kas palīdzēja, tomēr morāliski labi nejutos. Visu 2007. gadu apmeklēju psihoterapeitu, lai risinātu problēmu, ka neesmu izveidojusi ģimeni. Gada beigās terapeits sava veselības stāvokļa dēļ paņēma pārtraukumu. Un es pieļāvu kļūdu, kuru, redzu, ir pieļāvušas vairākas sievietes, kas ir

gājušas pie psihoterapeitiem – kaut kādas pārmaiņas ir notikušas, gribas ātru risinājumu savām problēmām, nesagaidot terapijas beigas, kas var būt pēc diviem vai pat trim gadiem, un veido attiecības uz nepareiziem pamatiem.

Tomēr man šīs attiecības daudz ko lika saprast par savām kļūdām un veselību. 2008. gada pavasarī uztaisīju atkārtotu pārbaudi galvai. Lai gan gada laikā izmaiņas nebija, bides tika salīdzinātas ar visvecākajām, un izmaiņas bija pietiekošas, lai radītu satraukumu un domas par radikālu iejaukšanos, kas, savukārt, saistās ar ļoti lielu risku dzīvībai un veselībai. Es biju pārbijusies kā vēl nekad no nāves draudiem.

Zaudējot ticību

Bet manā nespēkā, Dieva spēks varēja sākt parādīties. Jau 2002. gadā pirms aizlūgšanām domās pārcilāju savus

dzīves notikumus un lūdzu piedošanu, piedevu visiem, ko atcerējos. Šoreiz apziņa par piedošanu ar vairāku grāmatu starpniecību nāca vēl dziļāka. Es nojaucu savu dzīves celtni līdz pamatiem, lai atlasītu tos akmeņus, kas ir derīgi jaunas ēkas būvniecībai. Es biju ļoti daudz nodarījusi pāri savam ķermenim un sev kā sievietei. Pirmā atziņa ir par seksualitāti. Es zinu, ka mēs kā kristieši ļoti sargājam savus bērnus un mācām, ka seksuālās attiecības ir pieļaujamās tikai laulībā un dzīves laikā tikai ar vienu cilvēku. Tas sargā no visatļautības jeb netiklības gara, bet pastāv risks iekļūt otrā grāvī jeb pieņemt klostera garu, pilnībā noliedzot seksualitāti. Acīmredzot, man šīs mācības bija par daudz un sakropļotā veidā.

Mani vecvecāki bija katoļi. Un ļoti iespējams, ka man pat neapzinoties jau līdz pusaudža gadiem es saņēmu

viduslaiku attieksmi pret seksu, ka tas ir grēks un paredzēts tikai bērnu radīšanai, savs ķermenis ir jāienīst tā iegribu dēļ.

Pusaudža gados mani klasē apsmēja kā balto zvīrbuli, piedzīvoju vardarbību, kad kolhozā prakses laikā meitenes vilka galvā celofāna bikses, žņaudza un lika man teikt, ka mīlu Pēteri. Man zuda ticība, ka jebkad dzīvē varu izveidot attiecības pa īstam, ka katrā gadījumā tā agri vai vēl būs ģirgāšanās vai ne pa īstam.

Begšana

Pēc vidusskolas aizgāju mācīties uz Jelgavu, uz Lauksaimniecības akadēmiju. Jau pirmajā nedēļā iepazinos ar adventistiem, sāku apmeklēt mazo grupu. Jelgavā jutos laimīga, ka esmu prom no klases vajātāju vides, veidojās attiecības ar studentiem puisiem, apzinājos sevi kā skaistu sievieti, kurai var dāvēt uzmanību, skūpstus. Bet tad vienā brīdī to visu sajutu kā ļoti grēcīgu un aizbēgu kristietībā.

Es bez ierunām pieņēmu visu bībelisko mācību. Bet iekšējo dvēselisko sāpju dēļ es arī neapzināti arvien vairāk sāku noliegt savu seksualitāti, sievišķību, neļāvu puisiem sev pieskarties, man bija bail runāt par attiecību tēmām, atrunājos ar kristīgām aktivitātēm un kalpošanu. Kādā brīdī neapzināti, lai izbēgtu no sievietes ķermeņa, kas ir darījis man sāpes klasē un kura skaistumu man nav lemts izpaust kā kristietei stingrās audzināšanas dēļ, es sāku konkurēt ar vīriešiem, iekarot viņu amatus, izvirzīt nenormālas prasības tiem, kas mēģinātu ar mani draudzēties. Iekšējo vientulības sajūtu, sāpes slāpēju ar vēl lielāku aktivitāti draudzē, izturot neiedomājamu slodzi. Bet visu laiku kopš pusaudža gadiem manā galvā bija smeldzīga sajūta, kas ļoti iespējams tāpat kā mazs smilšu graudiņš gliemezī beržoties uzauzdzē pērli, arī manā galvā uzauzdzēja audzēju, kas ir labdabīgs, kā intelligentam cilvēkam pienākas, citiem neredzams.

Grūtākais darbs

Šajā pavasarī vairs nespēju tā dzīvot tālāk. Sākās nožēlas process daudz dziļāks un plašāks – piedevu saviem vecvecākiem, vecākiem, klasesbiedriem. Ar vienu no vardarbības notikuma dalībniecēm Dievs saveida lekcijās, uzrakstīju vēstuli viņai un saņēmu viņas atvairošanos, piedevu

viņai un klasei.

Tad sākās grūtākais darbs – ieraudzīt un piedot kļūdas 15 kristīgās dzīves gados. Tad nu es lūdzu piedošanu tiem puisiem, kas vēlējušies ar mani draudzēties, bet es neesmu devusi iespēju. Es lūdzu piedošanu tiem mācītājiem un vadītājiem, ar kuriem esmu konkurējusi un kurus esmu kritizējusi. Es lūdzu piedošanu par tām aktivitātēm, kurās ir izpaudies mans dumpinieckais gars. Es lūdzu piedošanu tiem puisiem un vīriešiem, ar kuriem esmu konkurējusi un kuru talantus noniecinājuši.

Es tagad atzīstu, ka Dieva kārtība ir, ka vīrietis ir sievietes galva. Es lūdzu

vam visus šos sešus gadus, kad dzīvoju ar apziņu, ka man ir audzējs, neesmu neko jutusi. Pēc aizlūgšanām dzirdēju brīnišķīgu Aivara Ozoliņa svētrunu par to, ka Dāvids uzvarēja Goliātu ticībā Dieva nevis savam spēkam. Izskanēja aicinājums runāt nevis par to, cik milzis ir liels un neuzvarams, bet gan runāt ar milzi, cik Dievs ir liels un varens.

Tad nu es stāstu audzējam, ka Dievs mani ir izglābis no nāves ar plaušu karsoni 3 mēnešu vecumā, pamodinājis naktī tvana pilnā istabā, sargājis no izvarošanas divās situācijās un krītot no zirga, lāvis ar cauru laivu pārpeldēt ezeru, sargājis avārijā un vismaz četros

Runāt nevis par to, cik milzis ir liels un neuzvarams, bet gan runāt ar milzi, cik Dievs ir liels un varens.

piedošanu, ka es biju izveidojusi par sevi dzelzs lēdijas tēlu, kas neatbilst manai iekšējai sievišķīgajai būtībai. Tagad saprotu, ka sievietes misija ir iedvesmot un atbalstīt vīriešus, pacelt viņus līdz dievišķi paredzētajam līmenim.

Ticībā Dieva spēkam

Maijā man bija vēl aizlūgšanas un svaidsāna ar eļļu. Šoreiz ticu, ka Dievs var dziedināt pilnībā. Tāpat kā pērle ir izaugusi, tā var izšķīst. Pateicībā Die-

gadījumos pārdabiskā veidā no asinsuņu rīkles. Dievs arī šajā gadījumā ir spējīgs dziedināt un dos man labāko. Pēc aizlūgšanām arī saņēmu Dieva ieteikumu lietot ārstniecisku nātru un melleņu tēju, kas tīra asinis. Plānoju braukt uz „Jauns sākums” sanatoriju, bet esmu nākusi pie atziņas, ka „Dieva valstība nav ēšana vai dzeršana, bet taisnība, miers un prieks Svētajā Garā” (Rom. 14:17). Pāri pār visām diētām ir sakārtotas attiecības ar cilvēkiem un Dievu un ticība Dieva varenībai.

Sagatavoja: Ivo Roderts,
adventistu Liepājas
draudzes mācītājs.

Garšīgākais dzēriens

Vai Jēzus ir ieinteresēts mūsu ikdienas dzīvē? Vai Viņš nav vienaldzīgs pret mūsu ikdienas sīkumiem? Vai varētu būt, ka varam uzticēt Viņam ikdienas vajadzības un būt droši, ka viņš parūpēsies par mums un mūsu ģimeni?

Ir svētki, un Annija ir uztraukusies. Šodien ir viņas lielā diena. Nedēļām ilgi viņa par to domāja. Šodien Annijai paliek 6 gadi, tāpēc viņa nespēja nomierināties, bet sauca un trallināja visas iespējamās melodijas. Ļoti drīz ieradīsies viņas ciemiņi – atnāks Monika, Silvija, Roberts un Linards. Ak, kā viņi brīnīsies par skaisto, lielo dzimšanas dienas torti, kuru izcepa mamma. Tā ir brīnumskaista torte ar 6 svecēm. Re! Tur jau nāk Annijas mamma ar torti rokās. – Tā ir visskaistākā dzimšanas dienas torte pasaulē! – gaviļē Annija. – Mammu, uzmanies! – pēkšņi viņa bailēs izsaucas. – Bello! Nē, Bello! Ej prom!

Bet ir jau par vēlu. Bello, viņu lielais suns ir arī iejuties dzimšanas dienas priekā. Viņš pieskrien Annijas mammai klāt, palecas... un torte izkrīt no viņas rokām. Tagad tā „rotā” galdu, krēslu un tepiķi.

– Mamm, – raud Gallija. – Tūlīt atnāks bērni, un ko mēs darīsim? Skaistā torte! Ko tad mēs ēdīsim?

Tiešām, nepatīkams gadījums. Manā Bībelē ir aprakstīts līdzīgs, tikpat nepatīkams notikums.

Jēzus ar saviem mācekļiem dodas augšup kalnos uz kādu nelielu pilsētu.

– Jēzu, tur ir tas nams, kur esam aicināti kāzās? – jautā Nātanaels.

– Beidzot! – domā Jānis, – es vairs nespēju paiet.

– Bet paskatieties uz lielo pūli! – saka Filips. – Interesanti, vai mēs pazīstam kādu no viņiem?

Pēkšņi Jēzus ierauga starp viņiem savu māti.

– Mammu! Es esmu priecīgs tevi atkal satikt, pāris nedēļas neesam redzējušies, – Viņš saka.

– Es arī priecājos, Jēzu, ka esi vesels, – priecājas Marija. – Kā Tev klājas?

– Labi, māt, – Jēzus priecīgs smaida. – Redzi, šeit ir mani draugi. Tas ir Andrejs, tas ir Jānis, tas ir Filips, bet tur tas ir Nātanaels.

– Prieks iepazīties...

Tagad arī citi bija ievērojuši Jēzu un viņa draugus.

– Skat, tas ir Marijas dēls! – kāds pačukstēja blakussēdētājam. – Viņam jākļūst lielam pravietim.

– Esmu to dzirdējis. Citi saka, viņš sludinot labāk nekā Jānis Kristītājs. Varbūt viņš kādreiz runās sinagogā.

– Vai tiešā, ka Jānis Kristītājs nosauca viņu par Mesiju?

– Jā. Es pats dzirdēju. Bet nebiju iedomājies, ka Mesija varētu tā izskatīties. Vai tad Viņš nenāks kā ķēniņš?

– Jā, es arī tā domāju. Bet esi klusu, sākas svētki. Nāk jaunais pāris.

Patiešām, tur jau viņi nāk. Tik priecīgi un smaidoši.

– Skaties, Jēzu, – saka Jānis, – vai līgava nav brīnīšķa, un cik laimīgi abi izskatās!

– Jā, lai Dievs viņus svētī līdz pat viņu dzīves beigām.

Laiks paiet ātri. Jēzus sarunājas ar pārējiem viesiem. Viņi visi ēd, dzer un priecājas. Kalpotāji pienes ēdienu, un mielasta vadītājs raugās, lai visi justos labi.

Pēkšņi Marija ievēro, ka mielasta vadītājs pieiet pie līgavaiņa un kaut ko iečukst ausī. Bet Marija nedzird ne vārda. Viņa tikai redz, ka līgavainis ir satraukts.

– Tas ir briesmīgi nepatīkami, – viņš domā pie sevis. – Kā tas varēja notikt? Ko ļaudis par mums padomās? Viņi padomās, ka esam skopi.

– Interesanti, – savukārt brīnās Marija, – kas tagad atgadījās, ka abi izskatās tik nobijušies?

Tad līgavainis pieceļas un pieiet pie Marijas.

– Marija, mums ir nepatīšanas, – viņš klusu saka

– Kas tad?

– Mums pietrūka vīns, – atzīstas līgavainis.

– Nav vairs vīna? – nu uztraukties sākt arī Marija. – Bet svētki taču vēl nav galā!

– Tas jau ir tas trakākais. Ko lai darām? Vai vari mums palīdzēt?

– Kā lai es jums palīdzu? – prāto Marija. – Mājās, Nācāretē, man ir vīns, bet tas ir tālu. Varbūt apjautāsimies pie kaimiņiem?

– Nē, to gan nē. Viņi mūs izsmies, ka neesam pietiekoši daudz iepirkuši.

– Tev taisnība. Pagaidi, es zinu izeju,

– Marijas uztraukums sāk mazināties.

– Es zinu, kas jums var palīdzēt. Neuztraucies! Viss būs labi.

Viņa pieceļas un pieiet Jēzum klāt.

– Jēzu, jaunajam pārim ir problēma: pietrūcis vīns. Nav ko dzert. Vai vari palīdzēt?

Jēzus uzlūko māti. Bet viņa jau iet pie kalpotājiem un piekodina, lai viņi dara tieši to, ko Jēzus sacīs. Pēc brīža Jēzus pieceļas un iziet ārā.

– Vai jūs redzat šīs sešas ūdens krūzes? – viņš jautā apkalpotājiem.

– Jā, tās stāv šeit visu laiku.

– Pildiet krūzes līdz malām ar akas ūdeni! – Jēzus dod rīkojumu.

– Ko viņš īsti grib? – čukst savā starpā apkalpotāji. – Mums vajag vīnu, ne ūdeni!

– Tā gan, bet atcerieties, ko teica Marija. Viņa teica, lai darām visu, ko Viņš liek.

– Tā viņa teica. Un tomēr man tas liekas mazliet komiski.

– Man arī. Bet mums jādara, kā šis Jēzus ir pavēlējis.

Viņi ātri nogāja pie akas, piepildīja traukus ar ūdeni. Nācās daudzreiz iet uz aku, jo trauki bija lieli.

– Nu, trauki ir pilni līdz malām, – kalpotāji sacīja Jēzum. – Kas mums

tagad ir jādara?

– Iesmeliet kausā un aiznesiet pagaršot galda uzraugam! – Jēzus īsi atbildēja un devās uz savu vietu pie galda.

– Galda uzraugam? – atkal brīnās kalpi. – Ko tas par mums padomās?

Viņš mūs atlaidīs no darba, ja dosim viņam garšot ūdeni kausā.

– Es arī par to baidos, bet atceries, ko teica Marija.

– Nu, tad ej tu. Man ir bail.

– Labi, dod man kausu, es iešu.

Lēni kalps iet, uzmanīgi nesdams kausu galda uzraugam.

– Lūdzu pagaršo. Vai mēs varam šo piedāvāt viesiem?

– Kur tad jums tik pēkšņi radās dzēriens? Viss taču bija izdzerts, – brīnās galda uzraugs. – Labi, dod šurp!

– Ak, vai – domā kalps, –ko viņš teiks, kad pamanīs ūdeni kausā?

Bet galda uzraugs ir ļoti izbrīnījies.

– Garšīgs gan! – viņš nosaka.

– Kā tas ir - garšīgs? - jautā kalps.

– Tiešām garšīgs. Tik labu vīnu es nekad neesmu dzēris!

– Vīnu? Es to nesaprotu, – tagad ir kārtā brīnīties kalpam. – Es taču devu ūdeni!

– Neprāto gari! – uzraugs ir steidzīgs.

– Ej, dod pagaršot līgavainim!

Līgavainis redz kalpu tuvojamies, nodomā, ka tas atkal jautās par dzērienu problēmu.

– Man ir žēl, ka vīns ir izbeidzies...

– līgavainis mēģina taisnoties.

Bet pienāk galda uzraugs un aicina līgavaini pagaršot vīnu no kausa un apgalvo, ka tas ir labākais vīns, kādu viņš savā mūžā ir baudījis.

– Bet tu pirms brīža teici, ka vīns ir beidzies? - izbrīnījies jautā līgavainis.

– Jā, bet nupat kalpi man atnesa pagaršot šo te. Es nevaru saprast, kāpēc tu labāko vīnu esi pataupījis beigām. Tā parasti nedara. Sliktāko parasti atstāj beigās, kad viesi jau ir paēduši un padzēruši.

– Neko es neesmu pataupījis! – līgavainis taisnojas. – Viss taču tika izdzerts! Pagaršo no šī kausa! Šis vīns ir daudz labāks par iepriekšējo!

– Jā, tiešām. Es to gan nesaprotu. Tik labu vīnu neesmu nekad dzēris. No kurienes tas nāk?

Galda uzraugs un līgavainis turpina brīnīties, bet kalpi jau apkalpo viesus.

– Vai jūs dzirdējāt? – jautā Jānis, kurš šo sarunu dzirdēja, pārējiem mācekļiem.

– Tas ir fantastiski! Mēs paši redzējām, kā kalpi lēja traukos ūdeni.

– Jā! – piebilst Filips. – Bet kad no krūzēm iesmēla kausā un deva galda uzraugam, ūdens pārvērtās. Jēzus ir veicis brīnumu!

– Jā, Viņš tiešām ir labākais palīgs.

– Tur es tev piekrišu! – saka Jānis. – Es vēlos vienmēr palikt pie Viņa...

Egita Kubliņa,
adventistu Madonas
draudze.

Akmens kaps

Ceļa likuma malā no Kusas uz Madonu aiz Madonas dekoratīvās zīmes atradās kāds akmens, kas bija laupījis dzīvību vairākiem cilvēkiem. 19. maija vakarā tas tika guldīts zemes dzīlēs, lai vairs neapdraud apkārtējo sabiedrību.

Bet stāsts sākās šī gada 4. maija vēlā vakarā, kad Septītās dienas adventistu Baltijas ūnijas sekretāra, mācītāja Andreja Āriņa sieva brauca pa ceļu no Kusas puses pie mums ciemos. Ceļa līkumā viņas braucienu iztraucēja no sānu ceļa priekšā izbraukusi mašīna, kas nepamanīja pa galveno ceļu braucošo transporta līdzekli. Antra uzsāka manevrus, kuru rezultātā mašīnas riepas atradās uz nevienāda seguma virsmas, transporta līdzeklis tika nosviests no ceļa tieši pie akmens. Ieraugot akmeni, Antra tikai paspēja izsaukties: Dievs sargi! Mašīna uztriecās uz akmens, tika uzsviesta gaisā un riņķoja gaisā 12 metrus un vēlās pa zemi 18 metrus. Piezemējušās automašīnas atlūzu kaudzē bija Antra.

Tikai pateicoties Dieva žēlastībai, viņa palika dzīva un ar smagiem sasitumiem un savainojumiem, bet bez lūzumiem tika nogādāta Madonas slimnīcā. Nu jau viņa ir izrakstīta no slimnīcas, ārstē zilumus un ir pateicības Dievam un optimisma pilna. Viņa un viņas vīrs ir pateicīgi atsaucīgajiem cilvēkiem un mediķiem par rūpēm un sniegto palīdzību.

Liktenīgais akmens

Nākamajā dienā pēc notikušā mācītājs A. Āriņš apskatīja notikuma vietu un runāja ar skolotāju Senbergu, kam tieši blakus avārijas vietai ir mazdārziņš. Sieviete stāstīja, ka šis pats akmens ir izrādījies liktenīgs ne tikai viņa sievai. Tas ir atņēmis dzīvību kādai sievietei, kas tam uztriekusies ar motociklu. Citā reizē tas izraisījis avāriju, kurā gāja bojā smagās automašīnas šoferis. Aplūkojot akmeni, tas nelielas nemaz tik liels, bet kādu postu tas ir nodarījis un vēl varētu nodarīt!

Daloties savās pārdomās par notikušos ar labu draugu Uģi Eri, mācītājs Andrejs Āriņš saņēma ieteikumu parūpēties par apkārtējās sabiedrības drošību un nogremdēt akmeni, lai tas vairs neapdraud braucējus. Nodoms tika saskaņots ar Latvijas Valsts ceļu Vidzemes reģiona Madonas nodaļas inspektori Mariju Gruntu, jo akmens atradās tikai nepilnu trīs metru attālumā no brauktuves.

Un sāpju vairs nebūs

19. maija vēlā vakarā mēs trīs – mācītājs un Madonas novadnieks Andrejs Āriņš, Uģis Eris un es, Egita Kubliņa,

ķērāmies pie darba. Tika rakts un kalts akmeņainajā gruntī vairākus metrus plats un dziļš kaps, šoreiz nevis mācītāja visdārgākajam cilvēkam, bet gan akmenim. Nosvīduši darbojāmies trīs stundas. Tika mērīts un projicēts akmens kritiena leņķis. Otrā mēģinājuma vairs nebūs, teica Uģis, un turpināja padziļināt kapa grunti, līdz tā bija pietiekoši dziļa. Akmens viegli tika ievelts kapā, aizrakts kopā ar sāpēm, ko tas ir nodarījis, un mašīnas sīkajām atlūzām. Drīz vien vieta tika pārklāta ar velēnu.

Darbs bija padarīts ļoti profesionāli. Darbu beigās mums pievienojās Madonas Septītās dienas adventistu draudzes

mācītājs Juris Bite, kas pēc padarītā teica aizlūgšanu Dievam, lai Viņš sargā šo apkārtni, tās ceļotājus un dod tiem mieru. Dievs mūs sargā un māca otreiz neuzskriet tam pašam akmenim, bet to novākt no sava un citu ceļa!

Nākošajā dienā pēc akmens nogremdēšanas satikām Zentu, kam kopā ar Robertu pieder mazdārziņš netālu no ceļa. Zenta stāstīja, ka šī vieta bija kā nolādēta, akmens kā magnēts bija pievilcis vēl vismaz trīs transporta līdzekļus, tajā skaitā atņemot kaimiņienes meitas dzīvību. Viņa domājusi, vai tiešām neviens neko nedarīs, lai novērstu nelaimju atkātošanos. Viņa bija cerējusi, ka kāds mācītājs svētīs šo vietu, un ir ļoti priecīga, ka nu tas ir noticis. Viņa arī aicina autobraucējus būt iejūtīgiem un palīdzēt avārijā nonākušiem ceļotājiem.

Raksts publicēts Madonas rajona laikrakstā „Stars”

Citu konfesiju ziņas

Neredzīgo orķestris

Orķestris *al-Nour wal Amal* ("Gaisma un cerība") jau vairākus gadus visā pasaulē pārsteidz un jūsmina klausītājus ar Rietumu klasiskās un arābu mūzikas repertuāru. Tas ir īpašs ar to, ka tajā muzicē tikai

sievietes, turklāt viņas visas ir aklas. Cilvēkiem, kuri pirmo reizi ierauga, kā šīs aklās sievietes spēlē sarežģītus Šopēna un Brāmsa skaņdarbus, šī pieredze ir neaizmirstama.

Orķestris ir tikai viens no 1954. gadā dibinātās biedrības *al-Nour wal Amal Association* projektiem, kas cenšas palīdzēt aklām meitenēm un sievietēm integrēties Ēģiptes sabiedrībā.

al-Nour muzikālās nodaļas direktore Sihama Ahmeda Alī uzskata, ka orķestri Dievs svētījis ar panākumiem. "Paldies Dievam, viņām iet ļoti labi, un mēs jau esam bijuši viesizrādēs 17 valstīs, kas liecina, ka mūs laipni uzņem visā pasaulē," viņa saka.

Vijolniece Šaima atzīst, ka viena no lielākajām grūtībām ir lasīt mūziku pēc notīm. Aklās mūziķes mācās lasīt notis Braila rakstā, jo katrai notij Braila rakstā atbilst savs simbols. Katrai mūziķei sava partija ir jāiemācās no galvas.

Pāvests un reliģijas

Pāvests Benedikts XVI jūlijā ieradīsies vizītē Austrālijā, kur viņš tiksies arī ar ebreju, musulmaņu, budistu un hinduistu līderiem. Tā paziņojusi viņa vizītes organizētāji.

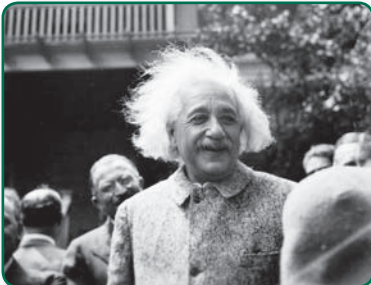
Romas katoļu baznīcas

galva, uzturoties Sidnejā Pasaules jaunatnes dienas svinību laikā, runās ar aptuveni 40 citu reliģisko konfesiju pārstāvjiem. Svinības ilgs sešas dienas un ir paredzētas kā katoļticības vērtībām pie jauniešiem.

Koordinators bīskaps Entonijs Fišers teica, ka šī tikšanās saskan ar Pasaules jaunatnes dienas mērķiem, jo šī diena nav paredzēta tikai katoļiem vien, kaut arī to rīko Katoļu baznīca. Fišers teica, ka daudzi pasākumi būs atvērti arī nekatoļiem un īpaši tiek gādāts, lai Jēzus Kristus dzīves pēdējo mirkļu un viņa nāves atainojums neizraisītu antisemitiskas emocijas.

Pēc Fišera teiktā, pāvests savas vizītes laikā, kas ilgs no 15. jūlija līdz 20. jūlijam, tiksies arī ar citu kristīgo konfesiju – anglikāņu, protestantu, pareizticīgo, luterāņu un presbiteriāņu – līderiem.

Einšteins neticēja

Izcilā 20. gadsimta zinātnieka Alberta Einšteina vēstule, kurā viņš nievājoši izsakās par reliģiju, pārdota izsolē Londonā par aptuveni 200 000 sterliņu mārciņu (177 000 latu).

Izsoļu nams "Bloomsbury Auctions" paziņo-

jis, ka vēstuli pēc izmisīgas solīšanas nopircis kāds aizjūras kolekcionārs. "Bloomsbury" neatklāja pircēja identitāti, taču izsoļu nama rīkotājdirektors Ruperts Pauels pastāstīja, ka tas ir kāds, kuram ir "kaislība pret teorētisko fiziku un visu, ar ko tā saistīta."

Einšteins vēstulē reliģiju raksturoja kā bērnišķīgu un izteica viedokli, ka ebreji nav nekāda izredzētā tauta, bet tādi paši cilvēki kā citas tautas ar saviem tikumiem un netikumiem.

Pats būdams ebrejs, Einšteins teica, ka izjūt dziļas simpātijas pret ebreju tautu, taču sacīja, ka "manās acīs viņiem nav kādas citas kvalitātes kā pārējiem cilvēkiem". "Vārds "Dievs" man nav nekas vairāk kā cilvēka vājuma izpausme un produkts, Bībele ir godājamu, taču ļoti primitīvu leģendu apkopojums, kas tomēr ir diezgan bērnišķīgs," savā vēstulē filozofam Erikam Gutkindam 1954. gada 3. janvārī rakstīja pazīstamais zinātnieks.

Agrāk tādi dižā zinātnieka izteikumi par reliģiju kā "Zinātne bez reliģijas ir kliba, reliģija bez zinātnes ir akla" bijuši daudzu diskusiju objekti un tika izmantoti īpaši, lai atbalstītu argumentus par labu viņa ticībai.

Atrasta Sābas ķēniņienes pils

Hamburgas universitātes arheologi izrakumu laikā Etiopijas Aksumā atraduši Sābas ķēniņienes pils paliekas, kā arī altāra vietu, kur glabāties jūdu derības šķirsts, tā pavēstījuši augstskolas pārstāvji.

Pils paliekas un altārvietu vācu zinātnieki uzgājuši pavasara izrakumos, kas veikti pēdējo triju mēnešu laikā.

Sābas ķēniņiene valdīja 10. gs. p.m.ē. Viņas pazīšanās ar jūdu ķēniņu Zālamānu aprakstīta Vecajā derībā.

Etiopiešu tradīcija vēsta, ka jūdu derības šķirstu, Sābas ķēniņienes un Zālamāna dēls Meneleks atvedis uz Etiopiju, kur šī relikvija atrodas joprojām.

Universitātes zinātnieki, kas strādāja Helmuta Cīgerta vadībā, zem kādas kristīgo valdnieka rezidences uzgājuši agrākas pils paliekas. Tās datējamas ar 10. gs. p.m.ē., kad veikta kādas vēl senākas pils pārbūve. Šī senā pils nojaukta, lai tās plānojumu saskaņotu ar vietu, kur pie apvāršņa uzaust Sīriuss. Zinātnieki izvirzījuši hipotēzi, ka Meneleks pieņēmis Sīriusa pielūgšanas kultu, bet arī paturējis derības šķirstu, kas Bībelē ir aprakstīts kā ar zeltu apdarināta akācijas koka lāde. Līdzās altārvietai atrastas vērsu upurēšanas paliekas.

"Kā liecina atklājumi, Sotisa kulta Etiopijā attīstījās līdz ar jūdaisma parādīšanos un derības šķirsta atceļošanu. Kults turpinājās līdz mūsu ēras 600. gadam," norāda arheologi. Sotisa vārdā senie grieķi, kā uzskata, dēvējuši Sīriusu.

JAUNUMS!

Izdevniecība Patmos sadarbībā ar Spānijas Editorial SAFELIZ laidusi klajā jaunu grāmatu New Lifestyle sērijā “Kopā uz mūžu”, kurā dzīvā un saistošā veidā aprakstīts, kā sasniegt laimīgas un stabilas attiecības kopā ar partneri dažādos dzīves posmos. Grāmatai ir 192 lappuses ar krāsainām ilustrācijām.

Dažādos dzīves posmos pārim ir atšķirīgas problēmas.

Tās atšķiras laikā, kad partneri dodas uz satikšanos, kad viņiem ir bērni vai kad abi kļūst gados vecāki.

Šī ir praktiska grāmata, kas spēj mūs pavadīt cauri visai dzīvei, jo ietver visu pāra kopējo dzīvi: no draudzības sākuma līdz pat sirmam vecumam.

Autori sniedz dažādas idejas, lai palīdzētu tādās problēmās kā;

- Laulības šķiršana (kā to novērst, šķiršanās ietekme pāra dzīvē, kā to izskaidrot bērniem, attiecības ar bijušo dzīvesdraugu).
- Vardarbība ģimenē.
- Mūsdienu jaunās attiecības: civillaulība, kopā dzīvošana, šķirtie pāri, viena vecāka ģimenes.

- Problēmas, kas var kavēt apmierinošas seksuālās attiecības dažādos vecumos, ieskaitot vecumdienas.

- Pensionēta pāra vajadzības attiecībā uz finansēm, seksualitāti, dzīvesdrauga zaudējumu, kā arī jautājums par to, kā sagaidīt nāvi ar godu.